

ΙΛΙΣΣΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Α. Ι. Αντωνιάδης,

Τι της φυλάτεις;

Κωμωδία εις πράξεις δύο μετὰ πέντε ασμάτων

Ιλισσος, Αθήνα

1. περ. Β', τχ. 6-7 (Ιούλιος - Αύγουστος 1895) σ. 10-13
2. περ. Β', τχ. 8-9 (Αύγουστος - Σεπτέμβριος 1895) σ. 4-8
3. περ. Β', τχ. 10-11 (Σεπτέμβριος - Οκτώβριος 1895) σ. 3-7
4. περ. Β', τχ. 12 (Οκτώβριος 1895) σ. 4-7
5. περ. Β', τχ. 13-14 (Νοέμβριος 1895) σ. 11-14

1.

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ; (*)

ΚΩΜΩΔΙΑ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Μετὰ πέντε ἀσμάτων.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΝΙΟΝΙΟΣ, Ζακύνθιος κτηματίας.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ, { ἀνεψιὰ τοῦ Νιόνιου, ὄρφανὰ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ,

ΕΛΕΝΗ, ἑξαδέλφη τῆς Εὐρυδικῆς.

ΚΟΚΚΩΝΑ ΜΑΡΙΩΝ, μήτηρ τῆς Ἑλένης.

ΚΥΡΙΑ ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ, χήρα, φίλη τῆς Εὐρυδικῆς.

ΑΛΕΚΟΣ, φοιτητής, ἐραστής τῆς Πολυξένης.

ΔΗΜΑΚΗΣ, φίλος τοῦ Ἀλέκου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ, ἀρχιτέκτων.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ, ἔμπορος.

ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΛΟΣΕΙΡΑΔΗΣ, μνηστήρ τῆς Ἑλένης.

ΓΙΑΓΚΟΣ, ἀδελφός τοῦ Μήτρου, βωβὸν πρόσωπον.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

* Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

✱

(Οἶκος τοῦ Νιόνιου).

Ἑλένη (κεντοῦσα), Εὐρυδική, (ἀναγινώσκουσα μυθιστόρημα), Τρικακίου, (εἰσερχομένη αἰφνιδίως).

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καλὲ τ' εἶν' αὐτὰ ὅπου συμβαίνουν ἔξω ;
ἢ «Ἀκρόπολις» τῆς στήλαις τῆς νῆοιζῆ
ἔς ὅποιον τσαρουχᾶ θέλει κουτὰ νὰ γράσῃ !
καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ μέσα ἔς τοὺς δρόμους
νὰ φωνάζουνε λαῦστοι «τί τῆς φυλάτε !»

(*) Οἱ πλείστοι τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐνθουσιῶνται, πιστεύομεν, ὅτι πρὸ τριῶν περίπου ἔτων ἢ ἑφημερῶν «Ἀκρόπολις» ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν νεκρῶν, διὰ σειρῆς ἀρθρῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τί τῆς φυλάτε ;» Ἐκ τῆς κοινωνικῆς ἐκείνης μελέτης ἀφορμὴν λαβὼν ὁ ἡμέτερος κ. Α. Ι. Ἀντωνιάδης, συνέγραψε τὴν κωμῶδιάν ταύτην, ἣς ἡ ἀνάγνωσις, ὡς εὐελπιστοῦμεν, θὰ τέρψῃ τοὺς συνδρομητάς ἡμῶν.

Σ. Σ. Ψλ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Κατάλαβα, κοιμᾶσθε-
εἶδησι λοιπὸν δὲν πήρατε ἀκόμη,
πῶς κοινωνικὸν ζήτημα θεωρεῖται
νὰ παντρούωνται πῶς πρέπει τὰ κορίτσια,
καὶ ἔς τῶν ἀδελφῶν τῆ ράχη νὰ μὴ μένουν ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τί τοὺς μέλει αὐτοὺς ;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὅριστε ! κ' εἶνε πρᾶγμα
τοῦτο κόμ. ἢ φώ ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ναῖσκε, κερά μου, ναῖσκε
καὶ τῆς χήραις λὲν πῶς πρέπει νὰ παντρούουν

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ὅσον δι' αὐτό, θαρρῶ πῶς ἔχουν δίκην,
σᾶς, σᾶς ἔτυχον τόσο καλοί...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τί λέτε ;

καλὲ ἐπειδὴ ἔτυχε γὰ χηρέφω
νέα, γέροντα πρέπει νὰ πάρω ἄντρα ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἐ ! μὰ σῶπα δά, δὲν ἦταν τόσο γέρος
ὁ Στραβόλαιμος ὅπου σᾶς ἐζήτηῦσε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ὦ γου, μάτια μου ! ποῦ φόριε μιὰ παλτᾶρα
ποῦ ἐπήγαινε κατ' ἀπ' τὰ γόνατά του.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ναὶ μὰ βρέθη δά καὶ νέος

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ποιός ; ὁ Γιαγκος ;

ἢ μητέρα του φωνάζει πάλι κείνου
«τί ξεμύλισε τὸ γυιό μου μὲ τὰ νάζια
κείν' ἢ φθειασιδου ἢ χήρα ; δὲν τὸν πέρνει
καὶ ἄς σκάσῃ».

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τί ἀναίδεια τῶ ὄντι !

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Σεῖς νομίζω μπλὰν βάζετε μόνο λίγο.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ὅχι, βρέθηκε, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια
καὶ ὑπάλληλος μὲ τρόπον...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μὰ ἔς τὸ κόμμα

τὸ πολιτικὸν μ' αὐτὸν δὲν συμφωνοῦσα,
καὶ τὸ ξεῦρατε, ἐγὼ δὲν τὰ χωνεύω
τοῦτα, νὰ μοῦ λὲν τὸ κόμμα μου πῶς χάνει
πόδι χτύπησα, τοῦ εἶπα «Κυρίε μου,
ἔγω ὑπουργικὴ δὲν εἶμαι, μάθετέ το,
καὶ ἂν θέλετε τὴν χήραν Τρικακίου
ἔς τὴν ἀριστερὰ θὰ στρίψετε

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Τί λέτε ;

τί ἀναίδεια εἶχε νὰ ὑποθέτῃ
πῶς πολιτικὴν αἰ ντὰμ δὲν πρέπει νάχουν ;
ὅλα τὰ ρομὰν τὸ ἐπιδοκιμάζουν.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μάλιστα ! θαρροῦν καιρὸς εἶνε τοῦ Νῶε
πλέον σήμερον· μὰ ἐννοιασας ! τὸν ἔχω
διορθώσῃ ἡ γὼ τὸν ἑφημεριδογράφον.
Πέντε σήμερα ἐπήγανε Κυρίαίς
ἔς τὸ γραφεῖό του μεγάλαις καὶ τοῦ εἶπαν·
« ἢ τὰ ἀναιρεῖς ἐτοῦτα ὅπου γράφεις,
ἢ τὸν πόλεμο τὸ φύλον τὸ ὠραῖον
σοῦ ἐκήρυξε. » Καλ' ἄκου ! τὸ φωνάζουν
πάλι, ναί, ναί, ναί ἄκου ! « τί τῆς φυλάτε ; »
Ποῦν' ἢ δούλα σας τὸ φύλλο νάγοράσῃ ;

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

* Ἐννοιά σας ! ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὸ παίρνω.
(ἐξίρχεται).

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ναί, φιλάτη μου· σὰν τῆς προάλλαις ποῦχαν
τὴν ἀναίδειαν νάλθουν νὰ σοῦ προτείνου
ἕναν ἔμπορον.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

* Ὅστις καπὰμπλ δὲν εἶνε
εἰς τὰς ντμουαζέλ μπό μὲ νὰ εἶπῃ ἕνα !
(εἰσέρχεται ἡ Πολυξένη)

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

(βλέπουσα τὴν ἐφημερίδα).

Καλὲ τεῖν' αὐτά ; αὐτοὶ ἐτρελλαθῆκαν·
πρῶτον ἄρθρον του εἶνε « τί τῆς φυλάτε ; »
κι' ἀνταπόκρισι μία ἀπὸ τὴν Σπάρτην
γιὰ διαβάσατε !

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

(ἀναγινώσκουσα)

« Ναί, Κύριε Συντάκτα,
βεβαιώθητε ἀπὸ τὸ λούσο πάντα
πῶς προέρχονται· θέλουσι πλουσίους ὄλαις,
ἐπιστήμονας, γιατροὺς καὶ δικηγόρους·
καὶ σὰν δὲν εὐροῦν, ἀρχίζουσι ξεσταχιάζουσι
καὶ τὰ μούτρα τους κάμνουσι ζαρωματάδες,
ποῖος τότε πειὰ νὰ τῆς ἰδῆ γυρίζει ;
Τὸ λοιπὸν φρονῶ τὰ δόντια τους νὰ τρίξουν
πρέπει οἱ γονεῖς κ' οἱ ἀδελφοί· σὰν γείνουσι
δεκαεξ ἡμερῶν μὴν τῆς ρωτοῦν καθόλου,
μόν' ἀπ' τὸ αὐτὶ ἔς τὸ δάσκαλο. »

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Τάκουεις ;

ὄχου, μάτια μου ! ἄμ, τί ; κἀνένα κτίστη
θενὰ πάρωμε ; καθὼς ἔ προκομμένοι
θεοὶ μου ποῦ χθὲς ἤθελεν ἐργολάβο
τῶν σπιτιῶν, καλὰ καὶ σόνει, νὰ μοῦ δώσῃ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ ἕνα ντιρεκτέρ ἔς ἐμὲ ζυθοπωλείου !

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καλὲ τεῖν' αὐτά ; καὶ θὰ τὸ συλλογιέσῃς,

πῶς θ' ἀφήσωμε ἀπὸ ταῦτι οἱ ἄντρες
νὰ μᾶς πιάνουσι καὶ νὰ μᾶς λένε· « τοῦτον
θελὰ πάρετε ; » σὲ ποιοῦν αἰῶνα ζοῦμε,
ποῦ δὲ θάχωμε δικαίωμα νὰ ποῦμε,
τοῦτος εἶν' καλὸς, αὐτὸς δὲ μᾶς ἀρέσει ;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Σὲ ποῦρ σιὰ πολλὰ τὴν σήμερον συμβαίνουσι
διαζύγια.

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

* Ἄμ, τί ; χωρὶς νὰ θέλω
ὅταν παντρευτῶ, θαρρεῖς θὰ σ' τὸν φυλάγω ;
Κύριε, θάπῳ πήγαμε ὅπου θέλεις,
δικασκέδαζε· κἀνὼ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Τοῦ λεζούρ αὐτὰ συμβαίνουσι ἐν Ἀθήναις.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Πρέπει παρευθὺς εἰς τὴ βουλή νὰ πάμε
καὶ ἀναγορὰ νὰ δώσωμε, νὰ ποῦμε
« Πέρασ' ὁ καιρὸς ποῦ κτήνη θεωροῦσαν
τῆς γυναϊκίης τους· εἶνε καιρὸς προσόδου·
πρέπει μάλιστα κ' ἡμεῖς νάχωμε ψῆφο
ἔς τὰ πολιτικὰ, ἂν θέλετε νὰ ξερίτε·
ὄχι ἄδειαν νὰ ἔχουν εἰς τὸν τύπον
περιφρόνητι νὰ δείχνουσι τόση, κ' ἔτσι
νὰ μᾶς γράφουσι « τί τῆς φυλάτε ; » κ' ἄλλοι
νὰ σοῦ λέγῃ· « ἔ ! φέρτε γαμπρούς ! » τί πράγμα
καλὲ εἶν' αὐτό ; εἰς τὴ δημοπρασία
θὰ μᾶς βγάλουσι ;

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

* Ὠραῖα ! καλὲ ὄλη
νὰ σηκώσωμε ἔς τὸ πόδι τὴν Ἀθήνα·
εἰς τοὺς φοιτητάς νὰ πάμε, γιὰ νὰ κάμνουσι
διαδήλωσι, ἔς τὴν ἀγορὰ νὰ πάμε,
τῶν συντεχνιῶν ναύροῦμε τοὺς προέδρους·
Μάλιστα σὰν θὲς νὰ ξερίτε, πρέπει νόμος
νὰ γενῆ εὐθύς, νὰ βάζῃ, ὅ,τι θέλει
καθεμιὰ, τουνιούρ, πολκάκι, φραμπαλάδες,
εἰς τὸ πρόσωπο βυναίγκρ, ἀσπράδι κ' ἄλλα,
δίχως νάχωμε δικαίωμα νὰ γράφουσι
περιπαίγματα εἰς τὰς ἐφημερίδας.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Βεβαιότατα καλὲ γιὰτ' εἶμαι χήρα,
θέλω καὶ ἐγὼ κἀνένα νὰ τσακώσω,
ποῦ βαρέθηκα τὴν μοναξιά, ἔς τὸ δρόμο
θὰ μὲ τραγουδοῦν· « τῆς χήρας τὸ ναζάκι,
τὸ περπάτημα » καὶ τέτοια κολοκῦθια ;
καὶ νὰ κἀθωνται μὲ τοῦτα νὰ γελοῦνε
χωροβύλακες, κλητῆρες !

ΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

(εἰς τὴν Ἑλένη).

Σὺ δὲ λέεις

τίποτα, κουτό ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Πῶς ; καὶ ἢ ἀφεντιά σου

ὅπου μακρὰ δὲν ἔβαλεν ἀκόμη,
πρέπει παντρεῖά νά λήη πῶς γυρεύει;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μάλιστα, κερὰ μ', καί τήν πεθυμῆτοῦνε·
καί τοῦ λόγου τῆς θός του καί χαμῶνει.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Α! μὰ νά σοῦ πῶ, αὐτὰ ν' ὄξ' ἀπ' τὸ νόμο,
κόραι; δεκάξ' χρόνων καί δεκαπεντε
νά μᾶς βένθουε; τὴ μ'πάντα τῆς μεγάλαις!
Τί καλὰ τὸ λέν πῶς πρέπ' αὐτὸ νά κλείσῃ
τὸ Ἀρσάκειο!

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Φιλτάτη, νά σέ εἶπω,
εἶνε μόν ἐκόλ, μὴ τὸ κατηγορεῖτε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Α; προσμένουν δὲ καί αὐταῖς νά μεγαλώσων,
ὄχι τοὺς γαμπροὺς μικραῖς μικραῖς νὰρπάζων.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μωρὲ τί καλὰ! ἔρχεται ὁ Ἀλέκος.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Α! ὁ φοιτητῆς ποῦ σὲ γλυκοκουτάζει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Σώπα δὲ καί σύ

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Ε! τί; κακὸ δὲν εἶνε;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Νέο; μ' ἐτικέτ' προμέσς μᾶς ἔχει δώση
ὅτι σύζυγος θὰ γείνη.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καυμένη,

σώπαινε καί σύ.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀλέκος).

ΑΛΕΚΟΣ

Καλ' εἶνε ὄξω τοῦτο
ὅπου γίνεται; τίποτα δὲν ἀκούεις
ἢ κοινωνικὸν ζήτημα; θὰ μιλήσουν
λέγουν ἔς τὴ βουλή.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ῥαῖα! νά μιλήσουν.

ΑΛΕΚΟΣ

Ναί, μὰ νά ἰδῆς, ποῦ ὄλ' οἱ παρακάτω
εἶνε σύμφωνοι, τεχνίται, παντοπῶλαι.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τώρα θάχουνε κ' οἱ παντοπῶλαι γνώμην
σὲ ζητήματα τόσοσ σπουδαῖα!

ΑΛΕΚΟΣ

Θέλουν

νά καταργηθοῦν τὰ λουῖσσα, νά μὴ βάζουν
τῆς παντέλλαις πειά.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καλὲ καί τὴ φεσάρη
ἄ; μᾶς βάλουνε καί τὰ τσαρούγια, ῤάσα.

ΑΛΕΚΟΣ

*Ἐτσι μάλιστα λέν, ἢ αὐτοκτονίαις,

διαζύγια, πτωχεύσεις, καί ὅσα ἄλλα
γίνονται κακὰ, προέρχοντ' ἀπ' τὸ λουῖσο.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μάλιστα, καλὰ τὸ λέν λοιπὸν ὀπίσω
ἄς γυρίσωμε ἔς τῆς μαγουλίκαις; ὅμως
καί οἱ Κύριοι νά βάλουνε σαγάκια.

Τί κουρντίζονται μὲ τὰ κοντὰ σουρτοῦκα,
καί μὲ τὰ στενά τῆς μόδας πανταλόνια;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ἔγω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Γιατί γαλοῦν τὸν κόσμο,
τὸ ποκάμισο τῶσοθ' ὅταν ἰδοῦνε
ἀπ' τὸ σίδερο λίγο κακὰ παρμένο;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ἔγω.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Γιατί εἰς τὸν καθρέπτην
κάνουν τουαλετ' τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ἔγω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ὅλο καί σὺ τὰ λέεις.
ἔργα, Κύριε! νά τρέξῃς, νά φωνάξῃς,
νά παντρεύονται ἢ νέκεις μ' ὅποιον θέλουν;
ὄχι καί καλὰ θέλουνε νά μᾶς δύνουν
τὸν τυχόντα... μὰ καλὰ κάνουνε καμπόσαις...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Βέβαια π' αὐτὰ προέρχονται ἢ γαρίναις;
εἰς τὸν τρύγωνα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Πρέπει νά ἐξετάσουν,
ἐὰν συμφωνῇ καί ἡ ἀνατροπὴ μᾶς.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

*Ἐκαμα ἐτοῦντ', ἔφτυσα ἐγὼ αἶμα
εἰς τ' Ἀρσάκειον τὸ δίπλωμα νά πάρω;
τώρα ἔρχονται μοῦ λέγουν' ἀντάμ, θὰ ἐμῆς
εἰς τὴν κουζίνα» εἶνε αὐτὸ ζαντίλε;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τέλος πάντων σύ, κύριε Ἀλεκάκη,
ἐπανάστασι πρέπει νά κάμῃς; ὄλους
πάρ' τοὺς φοιτητὰς κ' εἰς τὴν ἐφημερίδα,
ὅπου ἔγραψε αὐταῖς τῆς ἀηδίας
νά πηγαίνετε νά πῆτε δημοσίᾳ
θὰ τὸ καύσωμε τὸ φύλλον σας, ἂν ταῦτα
μὲ ἐπίσημον δὲν ἀναιρέστε τρόπον.

(πρὸς τὴν Ἑλένην)

Δὲν μιλεῖ; καί σὺ, καυμένη; νά μᾶς θάψουν
θέλουν ζωντανά; τί ἔτσι ἐβουδάθη;

ΕΛΕΝΗ

Τί νά πῶ ἐγὼ; ὅ,τι μοῦ πῆ' ἡ μητέρα
κάνω, δὲν μπορῶ νά τήνε παρακούσω

ὅπου μακριὰ δὲν ἔβαλεν ἀκόμη,
πρέπει παντροσιὰ νὰ λήη πῶς γυρεύει;

ΠΟΛΥΕΞΗ

Μάλιστα, κερά μ', καὶ τὴν πολυζητοῦνε·
καὶ τοῦ λόγου τῆς θός του καὶ χαμαρώνει.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! μὰ νὰ σοῦ πῶ, αὐτὰ ν' ὄξ' ἀπ' τὸ νόμο,
κῆραι; δεκαεξ' χρόνων καὶ δεκαπεντε
νὰ μᾶς βάνουνε ἴς τὴ μπάντα τῆς μεγάλας!
Τί κλά τὸ λέν πῶς πρέπ' αὐτὸ νὰ κλείσῃ
τὸ Ἀρσάκειο!

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Φιλιτάτη, νὰ σὲ εἶπω,
εἶνε μόν ἐκόλ, μὴ τὸ κατηγορεύετε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α; προσμένουν δὰ κι' αὐταὶ νὰ μεγαλώσουν,
ὄχι τοὺς γαμπρούς μικραὶς μικραὶς νερπάζουν.

ΠΟΛΥΕΞΗ

Μωρὲ τί κλά! ἔρχεται ὁ Ἀλέκος.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! ὁ φοιτητῆς ποῦ σὲ γλυκοκουττάζει.

ΠΟΛΥΕΞΗ

Σώπα δὰ καὶ σύ

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Ε! τί; κακὸ δὲν εἶνε·

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Νέος μ' ἐτικέτ' προμέσς μᾶς ἔχει δῶση
ὅτι σύζυγος θὰ γείνη.

ΠΟΛΥΕΞΗ

Καυμένη,

σώπαινε καὶ σύ.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀλέκος).

ΑΛΕΚΟΣ

Καλ' τεῖνε ὄζω τοῦτο
ὅπου γίνεται; τίποτα δὲν ἀκούεις
ἢ κοινωνικὸν ζήτημα; θὰ ῥιλήσουν
λέγουν ἴς τὴ βουλή.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

'Ωραία! νὰ ῥιλήσουν.

ΑΛΕΚΟΣ

Ναί, μὰ νὰ ἰδῆς, ποῦ ὄλ' οἱ παρακάτω
εἶνε σύμφωνοι, τεχνῖται, παντοπῶλαι.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τώρα θάχουνε κ' οἱ παντοπῶλαι γνώμην
σὲ ζητήματα τόσο σπουδαῖα!

ΑΛΕΚΟΣ

Θέλουν
νὰ καταργηθοῦν τὰ λουῖσσα, νὰ μὴ βάζουν
τῆς παντέλλαις πειά.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καλὲ καὶ τὴ φεσάρα
ἄς μᾶς βάλουνε καὶ τὰ τσαρούγια, ῥάσα.

ΑΛΕΚΟΣ

"Ετσι μάλιστα λέν, ἢ αὐτοκτονίαις,

διαζύγια, πτωχεύσεις, κι' ὅσα ἄλλα
γίνονται κακὰ, προέρχοντ' ἀπ' τὸ λουῖσο.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μάλιστα, καλὰ τὸ λέν· λοιπὸν ὀπίσω
ἄς γυρίσωμε ἴς τῆς μαγουλίκαίς· ὅμως
καὶ οἱ Κύριοι νὰ βάλουνε σαγάκια.

Τί κουρντίζονται μὲ τὰ κοντὰ σουρτοῦκα,
καὶ μὲ τὰ στενὰ τῆς μόδας πανταλῶνια;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ῥγῶ.

ΠΟΛΥΕΞΗ

Γιατὶ γαλοῦν τὸν κόσμο,
τὸ ποκάμισο τῶσο ὅταν ἰδοῦνε
ἀπ' τὸ σίδερο λίγο κακὰ παρμένο;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ῥγῶ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Γιατὶ εἰς τὸν καθρέπταν
κάνουνε τουαλέτ τρεῖς ὥρας τὴν ἡμέραν;

ΑΛΕΚΟΣ

Τοὺς τὰ λέω ῥγῶ.

ΠΟΛΥΕΞΗ

"Όλο καὶ σὺ τὰ λέεις·
ἔργα, Κύριε! νὰ τρέξῃς, νὰ φωνάζῃς,
νὰ παντρούονται ἢ νέικς μ' ὅποιον θέλουν·
ὄχι καὶ καλὰ θέλουνε νὰ μᾶς δίνουν
τὸν τυχόντα... μὰ καλὰ κάνουνε καμπόσαις...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Βέβαια π' αὐτὰ προέρχονται ἢ γκρίνιαίς
εἰς τ' ἀντρούγνα.

ΠΟΛΥΕΞΗ

Πρέπει νὰ ἐξετάσουν,
ἐὰν συμφωνῇ καὶ ἡ ἀνατροφή μας.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

"Εκαμα ἐτούτ', ἔφτυσα ἐγὼ αἶμα
εἰς τ' Ἀρσάκειο τὸ δίπλωμα νὰ πάρω·
τώρα ἔρχονται μοῦ λέγουν· ἀντάμ, θὰ ἔμβῃς
εἰς τὴν κουτζίνα) εἶνε αὐτὸ ζαντίλε;

ΠΟΛΥΕΞΗ

Τέλος πάντων σὺ, κύριε Ἀλεκάκη,
ἐπανάστασι πρέπει νὰ κάμῃς ὅλους
πάρ' τοὺς φοιτητὰς κ' εἰς τὴν ἐφημερίδα,
ὅπου ἔγραψε αὐταὶς τῆς ἀηθῆς
νὰ πηγαίνετε νὰ πῆτε δημοσίᾳ
θὰ τὸ καύσωμε τὸ φύλλον σας, ἀν ταῦτα
μὲ ἐπίσημον δὲν ἀναιρέστε τρόπον.

(πρὸς τὴν Ἐλένην)

Δὲν μιλεῖς καὶ σὺ, καυμένη; νὰ μᾶς θάψουν
θέλουν ζωνταναίς· τί ἔτσι ἐβουβάθης;

ΕΛΕΝΗ

Τί νὰ πῶ ἐγώ; ὅτι μοῦ πῆ' ἡ μητέρα
κάνω, δὲν μπορῶ νὰ τῆνε παρακούσω

ΑΛΕΚΟΣ

Ἡ Κυρία δὲ Ἑλένη καμαρώνει,
γιατὶ σὰν αὐτὴ δὲν εἶν' ἄλλη ὦραία.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ἄκου τον ἐκεῖ! σοῦ δίνω μίᾱ μπάτσα . . .

ΑΛΕΚΟΣ

*Ὅχι δὲ ἔπο σὲ δὲν εἶπα πειὸ ὦραία . . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μάλιστα, γι' αὐτὸ κάτι ματιαῖς τῆς βίχνεις . . .

(κατ' ἰδίαν)

Θέλω νὰ σοῦ ἔπω

(ἀποσύρονται εἰς τὸ ἄκρον τῆς σκηνῆς)

Τί σοῦ γράψ' ὁ μπαμπᾶς σου;

ΑΛΕΚΟΣ

Ξέρω καὶ ἐγώ; τὰ πράγματα θολῶσαν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τί θὰ πῆ αὐτό;

ΑΛΕΚΟΣ

Ποιὸς ξέρει; παλιανθρώποι

θὰ τοῦ ἔγραψαν πῶς κἀν' ἐργολαβίαις,
τὰ μαθήματα παραμελῶ . . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὰ σὺ δὲν τοῦ γράφεις
ὅτι εὐρηκες τύχην λαμπράν;

(*Ἀκολουθεῖ).

δὲν μ' ἀπέμεινε... μού γράφει 'ς τὴν πατρίδα
πῶς ἐξάπαντος νὰ πάγω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τί ; νὰ φύγῃς ;

'Αλεκάκη μου ! αὐτὰ μὴ μοῦ τὰ λήξῃς·
θὰ φαρμακευθῶ, θὰ πέσω 'ς τὸ πηγάδι.

ΑΛΕΚΟΣ

Μὰ ἂν χρήματα δὲν στείλῃ ὁ πατέρας,
τί θὰ γείνω 'δῶ ; ξέρεις, ὁ ξενοδόχος
μού τὸ ἔκοψε, πίστωσι δὲ μοῦ δίνει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

(ὀδουσά τι).

Καυμένη, νά ! βάλε 'ς τὴν τσέπη τοῦτο,
καὶ νὰ 'δοῦμε ἂν τὸ βράδυ θάμπορέσω
κι' ἄλλο τίποτα νὰ σοῦ ξεκονομήσω·
μὰ πειὰ μὴ μοῦ πῆς, γιὰ τὸ Θεό, θὰ φύγῃ.

ΑΛΕΚΟΣ

"Εννοιασ' ἐννοια σου· 'ς τὴν τύχην σου θὰ παῖξῃ
κι' εἶν' ἀδύνατον τότε νὰ μὴ κερδίσω.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

'Αττανεσιόν ! θαρρῶ πῶς ἔρχεται ὁ θεῖος.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

"Αχ ! νὰ μὴ σὲ 'δῇ...

ΑΛΕΚΟΣ

Λοιπὸν ἐγὼ πηγαίνω·

ἀπ' τοῦ μαγειριοῦ τὴν θύραν θὰ ἐξέλθω.

(*Ὁ Ἀλέκος ἐξέρχεται· εἰσέρχεται ὁ Νιόνιος
κρατῶν τὴν Ἀκρόπολιν· ἔξω ἀκούεται «τί τὴν
φυλάτε ;»*)

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὲ ξαφνικὸ ποῦ μοῦρθε ! τὴ μπομπὰς μὴ
νὰ τὴν βάλουνε καὶ 'ς τὴν γαζέτταις ἄκου !
ἄκου, τζόγια μου, ἄκου ! «τί τὴν φυλάτε ;»
μωρὲ ποιοί ; ἐμεῖς ; αὐταὶ τὴν καρακάζαις !
καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ μοῦ τὴν καταφέρῃς,
γιὰ νὰ παντρευτοῦν μ' ἄντρες τὴν τάξω, σου

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τεῖνε, θεῖέ μου ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τεῖνε ; νά ! σᾶς τὸ λένε
σκέτα, ξάστερα, κακόσορταις πῶς θᾶστε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καὶ θυμώνετε ἐσεῖς γι' αὐτὰ ποῦ γράφουνε
σάν δὲν ἔχουνε πῶς τὴν ἐφημερίδα
νὰ γεμίσουνε....

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τί μοῦπες ; 'ς τὴν γαζέτταις
δλος βόηξε ὁ κόσμος εἰς τὴν πιάτσα·
«εἶσαι ὠμορφος», μοῦ λένε, «σιδὲρ Νιόνιο ;
τὸ ἀνηψούλαις σου, νὰ τὴν φυλάς 'ς τὸ σπίτι
νὰ καθώντουνε, ρομάντζα νὰ διαβάζουν !»

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εἰς τὸν ντιστενγκὲ σέρκλ, θεῖε, θεωρεῖται
τοῦτο εὐγενές.

2.

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ ;

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Μετὰ πέντε ἡμερῶν.

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 5].

ΑΛΕΚΟΣ

Δὲν ξέρω

τί νὰ κάμω· καὶ νὰ δῇς ποῦ μιά πεντάρα

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ὅρσε κ' ἡ ἀφεντιά τση !

μὲ τση ντιστεγκέ Κυρίαίς θά λογιέσαι,
μουρὲ διάτανε ; καὶ σὺ τὴν προίκα ποῦδρες ;
ὅπου ἔχονε ἐκεῖαίς μὴρ μιλλιοῦνια !

*Ἄμ ἡ μάνα μου ἐμένα μὲς 'ς τὸ Ζάντε
ἐλογούντανε τὰ χρόνια κειὰ κοντέσσα·
μὰ γιὰ ῥώτα με, μιὰ ὥρα τὴ δουλειά τση
ἄφινε ποτές ; νάμπῃ, νὰ βγῆ, νὰ ῥάψῃ
σάν ἐπέρναγε τὸ μέτζο τζόρνο· τώρα,
μουρὲ μάτια μου, μηδὲ μιὰ ταντελίτσα
γιὰ νὰ πλεξοῦνε ὄρεξι δὲν τσοῦ κάνει,
μὸν πουρνὸ ἀργά «τρέχα νὰ ζήσης, μπάρμπα,
'ς τὸν πρᾶματευτή» ποῦ, διάλογος νὰ τοῦμπῃ,
μᾶς ἐρήμαξε μὲ τσοὶ λογαριασμοὶ του.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Σιὸρ Νιόνιο μου, μὰ ἄκου με καὶ μένα,
πέρασ' ὁ καιρὸς ποῦ εἰξερεις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὸ βλέπω

πῶς ἐπέρασε, τζόγια μου, ὁ καιρὸς τσου·
μὰ ποῦν οἱ γαμπροὶ ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τώρα θάπῃς κ' ἐμένα

πῶς ἐπέρασε !

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ὦχου ! ἀρέσκα κοπέλλα·

ἄμ νὰ σοῦ βρωμε, μάτια μου, τζοβινόττο.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Ὅχι σάν καὶ σέ, κόντε μου, γεροντάκι !

ΝΙΟΝΙΟΣ

Νὰ σέ βάλουμε, κοντέσσα, 'ς τὴ γαζέττα
πῶς περνᾷς καὶ σὺ γιὰ νύφη· μὴρ ἐδῶνε
τριαντάφυλλα κοπέλλαις καὶ καθόνται
νύπαντρες, γιὰτί ; τὸ ξέρεις ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Γιὰτί τώρα

εἰς τὰ χρήματα ἐδόθ' ἡ νεολαία.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ἄμ αὐτὸ δὰ πειὰ τὸ ξερει κ' ἡ γιαιγιά μου·
δὲ ῥωτᾷ κανεῖς ἂν εἶσαι μορφωμένη,
μόνο μετρητὰ πόσα 'χεις νὰ τοῦ δώσης.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ 'ς τὸ ῥώτημα ῥισπόστα ποιά τσοῦ δούνεις ;
ὅπου τὴν μοδιά, μουρὲ, τοῦ μαγεριοῦ σας
γιὰ νὰ ῥάψετε θὰ πάτε 'ς τὴ μοδίστρα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μὰ καὶ ἡ ποδιά, θεῖέ μου, ἔχει τέχνην,
γιὰτί θενάρθῃ ἄξαφνα μιὰ κυρία,
ὅταν τὸ γλυκὸ θὰ κἀνης, μιὰ θὰ ῥίξῃ
πάνω σου ματιά· σάν εἶν' κακοκομμένη,
μέσα τῆς θὰ πῆ πῶς δὲν ἔχομε γούστο.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Βέβαια τὸ γκοῦ νῦν ἀπαιτεῖται πρῶτον.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μουρὲ διάολε, μὰ ξέρετε τί ἔχω
'ς τὴ μοδίστρα σας δομένα παγαμέντο ;
κοσπεντάσκια τρία καὶ μοῦ ζητοῦνε
πέντε· κ' οἱ γαμπροὶ αὐτήνα σάν ἀκοῦνε,
φεύγουνε, μοῦ λέν, «Νιόνιο, μὴ πιάτσε φόρτε
γηἀνηψοῦλά σου, μὰ ὄβολα ποῦ ναῦρω ;»

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Ἄ ! μὰ δὲν μπορῶ, ἂν δὲν τὸ 'πῶ θὰ σκάσω·
τότε νὰ τοὺς πῆς, «κι' ἡ ἀφεντιά σου πρῶτα
κάμε, Κύριε, κατὰστασι, καὶ τότε
τρέχα γύρευε τὴ νύφη».

ΝΙΟΝΙΟΣ

'Δὲς σπιρτόζα

ποῦν' ἡ βέντοθα ! μουρὲ τώρα οἱ νέοι,
γιὰ νὰ λάμουνε κατὰστασι ποῦ λείεις·
σάν καὶ μένανε θὰ 'σπρίσουν τὰ μαλλιά τσου.
Ντούνκουε ἐμέ, κοντέσσα μου, μὲ παίρνεις ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

(χαϊδευτικά).

Δὲν εἶπα γι' αὐτό...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Δὲ ξέρω τάχ' ἀμέρε ;

'δὲς τὰ δόντια μου ἀπὸ τση ἀφενδιά σου
εἶν' καλύτερα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Κάλ' θεῖε, τεῖνε τοῦτα ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Σάν τὰ ἄλογα τώρα θὰ μᾶς κυττάζουν,
ἂν τὰ δόντια μας εἶνε γερά ; τὸν τρόπον
βλέπε, κύριε, ποῦ ἔχω καὶ τὴν χάριν,
(σηκῶνεται).

τὸ ἀνάστημα, πῶς εἶνε 'ς τὸ κορμί μου
πάνω σάν χυτὸ τὸ φόρεμα...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κολόρος

'ς τὸ μουτράκι σου σάν κόκκινο νὰ βλέπω.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Εἰς τὸν ντιστεγγκὲ κύκλον ἐκ Παρισίων
φέρουν πάντοτε κουλὲρ ρούζ.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Φραντζέτζος

γίνομαι κ' ἐγώ, μαντάμα, νὰ μὲ θέλῃς
φτάνει μονάχα καὶ σκιαθ' ἀφέντρα, λέω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ θεῖέ μου, ἀλήθεια συλλογιέστε
σαρανταενιά χρονῶ νὰ παντρευτήτε ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κι' ἀμὲ τζόγια μου ; νά ! ποῦ γαμπροὺς σας
[φέρνω
νοικοκύρηδες, καὶ σεῖς τὸ φραντσεζάτο
δὲν ἀφίνετε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Θὰ γείνω καλογραία

προτιμότερον.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ντούκουε έτοιμάσου

νά σηκώνεσαι πουρνό για τὰ μνηαῖα·
πὸ ἄω, μάτια μου, πούντο ἔς τῆ δέκα εἶσαι
ἔς τὴ καριώλα σου.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τί; θὰ βουρκολακιάση
νά σηκώνεσαι σὰν κράζουν οἱ κοκκόροι;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὸ ταιράκι μου δικό μ' ὄντας θὰ γείνη,
ἀπ' τὸ πλάϊ μου μπονόρα θὰ ξυπνήη;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Ε! μὰ βέβαια, ὄχι ποτὲ ἔς τῆς δέκα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ τειν' αὐτὰ; ἢ γῆρα Τρικακίου
δὲν παντρεύεται ποτὲ νὰ πάρη γέρο.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μηδὰ εἶμαι ἄγὼ πάλι ἄκατὸ χρονῶνε; ..
κύττα με καλά, πιτσουνί μου, σ' ἄρῶ;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Εἴσθε νόστιμα ἀληθινὰ ντυμένοι.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴν τὸ ζακέτο;
εἶν' μὲ γούστο, ἔ! πολλὰ βόλα δὲν ἔχει,
μᾶν' κουαλιτὰς πρίμας, ἀπὸ τὴ Λόντρα
μοῦ τὸ φέρανε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Εἶνε πολὺ ὠραῖο.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ἐτσι μούρχεται νὰ σκάσω καλὲ θεῖε,
τόσον σεῖς καλὸς εἶσαστ' ὡς τώρα, πάντα
μᾶς ἐλέγατε, σὰν ὄρφανὰς τῆς δύο
μᾶς εὐρήκατε ἔπο μάννα καὶ πατέρα,
εἶν' ἀδύνατον ποτὲ νὰ μᾶς ἀφῆστε·
καὶ κοντεύετε τὸ λόγο σας νὰ δώστε
σὲ μιά... νὰ τὸ ἄω;

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Δὲν λέεις ὅ,τι θέλεις;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Λέγω τὸ λοιπὸν πὸ φθισιδου τὴ λένε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Α! μὰ θὰ τὸ ἄω κ' ἐγὼ γιατί με πνίγεις.
Σὺ πρῶι πρῶι στέκεσαι στὸν καθρέφτη,
για τὸ σπῖτι σου καθόλου δὲν φροντίζεις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τούταις πήρανε, μάτια μου ἄβλέπω, φόκο,
καὶ θὰ τρέχουμε για πυροσβέστας.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Ὅπως
κ' ὄλαις σᾶς τὸ λέν, κακονοικοκεράδες
εἶσατε, μὰ γὼ κἀνω οἰκονομία,
ὑπῆρέτρια μία μικρούλα ἔχω·
μὰ σεῖς, μάτια μου, φορτώνεστε τὸ θεῖο
νὰ σᾶς πάρη μιά δραχμῶν τριανταδύο.

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Πὲς τους τα νὰ ζῆς, πὲς τους τὰ, φῶς μου, λέγε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καὶ δὲ ξέρω ἄγὼ θαρρεῖς γιατί μικρούλα
ὑπῆρέτρια θέλεις; για νὰ τὴ στέλνης
ἀπὸ δῶ καὶ κεῖ, σὲ κάτι νεανίσκου.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Εἶπ' ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλαι·
καὶ τοῦ λόγου σου πρῶι πρῶι δὲ φέρνεις
εἰς τὸ σπῖτι σου μέσα τὸν ἐργολάβο;
καὶ ἂν ἔλειπεν ἐτούτ' ἢ ἀδελφῆ σου,
δὲν εἰξεύρω τί θὰ εἶχαμεν ἀκόμη.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Α! μὰ βλέπω σὺ τὰ γόντρηνες νὰ φύγης
ἀπ' τὸ σπῖτι μου, διαβόλου κορκοσουρα.

ΕΥΡΥΤΑΙΚΗ

*Ἐξω τῆς μαρίζον!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ποῦρθε; νὰ ξεμυαλίσης
ἕναν ἄνθρωπον μὲ τόσην φρονιμάδα.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μ' ἀνηψούλαις μου, τὸ θεῖο σας ληπῆθητε,
ὅπου τοῦροιξε σπῖθαις ἐτούτ' ἢ γῆρα,
καὶ κατήνησα νὰ γείνω ντεσπεράδος
ἀπὸ τὸ ἀμὸρ ποιὸς εἶπε νὰ σᾶς διώξῃ;
θὰ σᾶς ἔχωμε σὰ νᾶσατε παιδιὰ μας.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

(πρὸς τὴν Πολυξένην).

Καῦμένη, τί καλὰ τὰ λέγει ὁ θεῖος!
μήπως εἶπα ἄγὼ πῶς θέλω νὰ σᾶς διώξω;
σὰν στεφανωθῶ μάλιστα, θὰ σᾶς ἔχω
σὰν κορίτσια μου· ὁ θεῖος σας δὲν εἶνε,
νὰ εἰπῆς; πτωχὸς ἐγὼ θὰ διευθύνω
εἰς τὸ σπῖτι, σεῖς θὰ κάντε τῆς δουλειᾶς σας;
πιάνο, κέντημα...

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ὡ τζόγια μου! σὰν τρέλλα
μούρχεται δαυτὴ τὴν ὠρα νὰ γυναῖκα,
ὅπου ἔψαχνα καλόγνωμη για ναῦρω!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Θεῖέ μου! μὰ γὼ θὰ πέσω νὰποθάνω
σὺ μοῦ ἔκαμες ὄρα πῶς ἔς τὴ ζωὴ σου
δὲν ἐσκέρτηκες νὰ παντρευτῆς ποτὲ σου·
θᾶσαι μὲ τὰ μᾶς ὅσο πὸ νὰ πεθάνης.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὰ τὸ φταιξιμο δαυτοῦ δὲν εἶν' δικό μου·
ὄντας φέρετε σεῖς πέτσιο πίτσουνακι,
καὶ τὸν πάθερο ἔς τὰ αἵματα μὲ βάζει,
θέλτε ζωντανὸς νὰ μὲν μετὸ μνημοῦρι,
πὸ τὸ πέττο μου ἀκούω πῶς ῥαγίζει;

ΕΥΡΥΤΑΙΚΗ

Εἶνε ντὲ μον κερ αὐτὴ ντουλερ μεγάλη.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τί νὰ κάνωμε, κοπέλαις μου; νὰ! π' ἔτσι

τῷ ἔρε' ἢ εὐκὴ νὰ μπλέξω μὲ μιὰ χήρα.
 Ἐλα δώσετε τὸ χέρ', ἀγαπήθητε
 καθὼς εἴσαρτε ὡς τώρα, νὰ εἰπόμε
 αἶα νόστιμη πού ξέρω κωνταδούλα.

(τραγουδοῦνε).

Ὅσο κι' ἂν γυροῖς τὸ στάρι,
 εἰς τὸ μύλο θενά πάη
 νέος γέρος παντροιὰ
 τοῦ χρειάζεται γλυκειά.

Εἶνε χήρα, γιὰ κορίτσι,
 νὰ μὴν κάνη πολὺ νάξι,
 νὰ τὸ λέν παστοκὰ
 πῶς γλυκειά ν' ἦ παντροιὰ.

Ἄς φωνάζουν ὅσο θέλουν
 συγγενεῖς πῶς δὲν ταιριάζει
 γάμος μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά
 εἶν' γλυκειά ἢ παντροιὰ.

(Εἰσέρχεται ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης Κοκκώνα
 Μαρῶ).

ΝΙΟΝΙΟΣ

ὦ κοκκώνα μου! ὦ μὲν βενούτο! ἄρθες
 ὡρα, ἔπου πειὰ καλὴ δὲν θαύρασκόταν.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Ἐ! μὲ τὸ καλὸ τί, μὴ καμμιά κοπέλλα;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ὅσαε, τζόγια μου, ὁ γάμος δὲν τὸ γράφει
 ἢ πειλιὸ μικραῖς νὰ παντρευῶνται, κι' ἄλλοι
 γάπομένουνε τὴν ἀφεντοξυλιά μου
 κάμαμε γαμπρό.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

(εἰς τὴν Πολυξένη).

Καλὲ δὰ χωρατεύει.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τώρα χωρατά! πού μείζ και τὴν καριώλα
 παραγγείλαμε πού θενά κοιμηθοῦμε!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τὸ ἐπίστευες, θεία μου, πῶς θελάρθη
 μιὰ φίλη μας τὸ θειὸ νὰ ξεμαλίσῃ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἐ! σιγὰ σιγὰ, κερά νηψούλα! ξέρεις
 τὴ γυναῖκα μου δὲν δέχομαι νὰ βρίζουν.

(Πρὸς τὴν Κοκκ. Μαρῶ πιάγων τὴν Τρι-
 χακίου μπράτσο).

Ντούγκουε, κερά δερσούλα μου, πῶς πάω,
 λέγε μου, γαμπρός;

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Τζόγια μου πᾶεις, στέκει;
 μὰ ποιὸς ὕστερα αὐτήναις θάχῃ ἔννοια;

ΤΡΙΧΑΚΙΟΥ

Ἄ! μὲ πρόσβαλες, κυρία μου νομίζεις
 πῶς γαμμιά τρελλή, καμμιά διαστρεμμένη
 εἶμαι ἔγω, κακοῦ λόγου γιὰ νὰ τοὺς λέω;
 θὰ περάσωμε σὰν νᾶμεστ' ἀδερφάδες.

(Ἀκολουθεῖ).

—

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ;

—

ΚΩΜΩΙΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

· *Μετὰ πέντε ἀσμάτων.*

—

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 6—7].

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἐκατάλαβες, ἄερφούλα μου, πῶς γνῶσι
ἡ χηρούλα μου ἔχει;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τὰ εἶπαν κι' ἄλλαις.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Πολυξένη μου, τί νὰ σοῦ πῶ ; αὐτῆν
δὲν τὸ πιστεύα πῶς θάκανε τὸ συμπάλιο.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Πῶς, ἀφέντρα μου, λάθος ; καί, μὰ τὸν ἅγιο
δὲν τὸ πιστεύα... καὶ πόσω δὲ χρονῶνε
λὲς πῶς ἤμουνε ;

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Σὰν εἶν' σφινρισμένα

εἶν' τοῦ κάκου πειὰ κάθε ῥοζοναμέντο·
θᾶν τῶν κοπελλῶ μητέρ', ἂν ἔχη γνῶσι.
Μὸν ἀκουστέ με καὶ μένα γιατί ὁμοιο
ἴδῳ νεγκότσιο μὲ φέρνει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' τί λέγεις ;

θεία μου, καὶ σὺ σὲ παντρεῖα θὰ μπλέξης ;

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Παναγία μου ! μηδὲ ἄχασα τὸ νοῦ μου ;
Κάλ' τὴν κόρη μου...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Πάλι' ἄλλη κουταμάρα·

δεκαεξ' χρονῶ νὰ παντρευτῆ κορίτσι,
ποῦ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει !

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Εἶς τὴ ντιστενγκὲ πῶς σοσιετὲ θὰ ἔβγη ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' αὐτὴ καλὰ καλὰ νὰ δώση χέρι
ὡσὰν ἄνθρωπος δὲν ξέρει, καὶ θάνοιξη
σάλλα νὰ δεχθῆ ἴπισκέψεις ;

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Γιὰ ταυτῆνα

δὲν εἶμαστε 'μεῖς' γιατί εἶμαι δίχως ἄντρα,
καὶ χρειάζεται νάχωμε προτετσιόνε·
γιατί σήμερης, καθὼς πᾶν ἡ κοπέλλαις
καὶ τὰ τζόβενα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἐγὼ καλὰ τῆς βλέπω

ὅτι περπατοῦν· πρῶτ' ἄφισε νὰ πῆξη
'ς τὸ κεφάλι τῆς ὀλίγο τὸ μυαλό τῆς.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Μὰ δὲ βλέπετε, φῶς μου, καὶ 'ς τῆ γαζέτταις
τί φωνάζουνε ; «τί τῆ φυλάτε ;» πρέπει
τὴ σκουτούρ' αὐτὴ πὸ πάνω μου νὰ βγάλω.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Δὲν ἀφίνετε νὰ ἴδοῦμε πρῶτα ποῖος
εἶνε ὁ γαμπρός ; γιατί δὲ ξέρω 'κεινον,
ὅπου ἄνθρωπος θὰ εἶνε καθὼς πρέπει,
κ' ἕνα, βρέφος δά, θὰ θέλη γιὰ γυναῖκα.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Ὅσκει, μάτια μου, ἔχει τὰ ὄβολά του
καὶ μὲ γράμματα, χρονῶνε 'κοσιπέντε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἄμ τὰ 'ξέρουμε τῶν προξενήτρων λόγια !

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Κᾶποιος σοῦγενεψε ! εὐρῆκε τὸ Γιωργάκη
ποῦ καθώμαστε 'ς τὸ σπητί του καὶ τοῦπε·
«ἡ κοπέλλ' αὐτὴ μ' ἀρέσει, φθειασέ μου τα,
καὶ δὲ θέλω 'γώ, μὴν ἔχη κι' ὄλκς προίκα».

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὰ τὸν ἅγιο ! νάδῃς καλὸς ποῦ θᾶνε·
μήπως τότε λὲν Μῆτρο Καλοσειράδη ;

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Ναῖσκε, ἀφέντη μου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ἐτσι λίγο σὰ σκούρος.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Ναῖσκ', ἀφέντη μου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ εἶνε καὶ φορμῶζος.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Ναῖσκε, ἀφέντη μου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ στέκεσαι ; ντελόγκος,
ἀδερφοῦλα μου ; νὰ πουληθῆς, νὰ κάμης
ὅ τι θὰ σοῦ 'πῇ ἕνα μονάχα 'πές του
πῶς θὰ βλογηθῆ σούμπιτο.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Μὰ μονάχος
μ' ἀβιζάρισε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ τί εἶνε τοῦτο ;

(Πρὸς τὴν Ἐλένην).

Δὲ μιλεῖς καὶ σὺ, κουτό ; μόν' ἄρον ἄρον
σὲ πουλοῦν, καὶ σὺ τὰ μάτια δὲ σηκώνεις.

ΕΛΕΝΗ

*Ἡ μητέρα μου ἐμένα ὅ,τι κάμη,
ξέρω σὲ καλὸ πάντα θὰ εἶνε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εἶδες ;

θέλει καὶ αὐτὸ τὸ νιάνιαρο νὰ γείνη
νύφη ! καλ' αὐτὰ εἶνε καὶ νὰ τὰ λῆς,
θεία μου, μικρὸ κορίτσι, ποῦ ἀκόμη
τώρα τὰ κοντὰ φορεῖ, θὰ ἔγῃ 'ς τὸν κόσμο ;
μὰ πῶς θὰ φερθῆ, τὸ πέπλο σὰν θὰ βάλῃ ;
ὅπου θὰ γελοῦν ὁ κόσμος !

ΕΛΕΝΗ

Μπά ! δὲν εἶνε

τοῦτο δὲ δουλειά· σεμνὰ σεμνὰ θὰ στέχω
κ' ἔτελειώσε· ἡ ἄλλαις μήπως ξέραν ;
ἡ μητέρες τους ὅμως τῆς ὠδηγῆσαν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εἶδες πῶς εὐθὺς ἐξύπνησε ! τὸ κάτω
κάτω τῆς γραφῆς, δὲ στέκει ἀξαδέλφαις
μεγαλητέραις νάχης καὶ νὰ πρωτόγγης

παντρεμένη σύ· θὰ σὲ κατηγοροῦνε
ὄλαις, ξέρε το.

ΕΛΕΝΗ

Ἐγὼ ξέρω νάκουω
τὴ μητέρα μου, νὰ κάνω τὴ δουλειά μου.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τούτα ἔς τὸν καιρὸ τὰ λέγανε τοῦ Νῶε.

ΕΛΕΝΗ

Ἄ! μὰ δὲν ἔμπορῶ, ἂν δὲν τὸ ἔπῳ, θὰ σκάσω.
Σὰν ζηλεύετε, τότε ἔπρεπε νάκουστε,
σὰν ὁ θεὸς μας σᾶς ἔλεγε νὰ πάρτε
ἄντρες, ποὺ αὐτὸς εἰξευρε πῶς σᾶς κάνουν·
τώρα ἐπειδὴ πλούσιος καὶ ὠραῖος
ἔτυχε γαμπρὸς ἔς ἐμέ, καιρὸς δὲν εἶνε
λέγετ'· ἀλλ' ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ κάτσω
εἰς τὸ πρόσωπο νὰ κάμω ζαρωμάδες.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Γιὰ ἴδες, μάτια μου, ἔκεινη μ' ὑποκρισία
ποῦ σιῶπαινε, τί γλώσσά ἔχει βγαλμένη!
Ἔργου! ποῦ γι' αὐτὸν τὸν βάνουσον ζηλεύω·
δὲν τὸν ξέρομε; ὅπου συχοπεροῦσε
κ' ἔφριχνε ματιαῖς ἔς τὴν Εὐρυδίην· τώρα
θὰ φρονήσωμε! λέμε γιὰ τὸ καλὸ σου.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ποῖος ἐν βεγκάρ νὰ ρίψη κατεδέχθη;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μοῦρ τί πῆξετε φωτιά σὰν τὸ καμίνι;
δὲ σᾶς τᾶλεγα, τζόγιας μου, ἢ κοπέλλα
τούτη πειδὸ ἔμπροστά ἔπῳ σᾶς θιᾶν τὴ μοῖρα;
δὲ μ' ἀκούγετε; αὐτὴν ἔχει γνῶσι·
ἔς τὴ μανούλας τση τὸ πλάϊ πάντα ἦταν.
Σεῖς πουρνὸ πουρνὸ βολτάξετε ἔς τὴ ρούγαις,
καὶ σᾶς ἀναψαν ἔκει πέρα τὰ μυαλά σας.

(ἔς τὴν Κοκκίνα Μαριώ).

Ἀδερφοῦλα μου, μὴν κάθεσαι νάκουῦς
τέτοια παλαβά· τὸ φέρο ὄντας εἶνε
τρυφερούτσικο, πειδὸ εὐκόλα πουλιέται·
τὴν παρόλα σου ντελόγιο δός· γιὰ τᾶλλα
ἔγνωιά σου, μὰ γὼ εἶμ' ἄξιος νὰ ἔξοδιάσω
ἢ, τι χρειαστῆ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἐ, τὸ καταλαβαίνω
διαζύγιο πῶς γλήγορα γιὰ κάποιον
θενά γράφουνε εἰς τῆς ἐφημερίδες.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ποῦ τὴ φάουσα ἢ γλώσσά σου νὰ βγάλῃ!
ἄμὲ πῆγαινε, ἄδερφοῦλα μου, σοῦ λέω·
τούταις τὸ χαβὰ ἔχουν τῷ φθειρασιδῷ τσου·
ὁ κακόριος ἐκεῖνος ὁ ἀδερφός μας
νὰ τὰ ἔλεπε αὐτά! τοῦ τᾶλεγα ὁ δόλιος,
ἄμ δὲ μ' ἀκούγε· κι' αὐτῆνος «εἰς τὴ Φράντσα
ἔτσι» μούλεγε ἀπῶς κάνουν· μὰ ἔδῳ πέρα,
ῤισποστάριζα, ῤωμαῖκο τὸ λένε·

ἔς τὴ κοπέλλαις σου μὴ δίνης ἔτσ' ἀέρα·
δὲ μὲ ἀκούγε· νά! τώρα θάπομείνου
σκιάχτρα, καὶ κανεῖς ποῦ λίγη γνῶσι μόνο
νάχη, δὲν ἔμπορεῖ νάπλώση νὰ τὴ πάρῃ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἐννοια σου! καὶ μᾶς θάδῃς ὅτι σπουδαῖοι
νέοι γλήγορα θὰ στείλουν νὰ ζητήσουν.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τίβοτσι ἔπ' αὐτούς, ποῦ λέν λιμοκοντόρους,
νὰ τσοῦ δίνετε ἔς τὸ τζόγο γιὰ νὰ πάνε.
Ἔσκε, τζόγια μου, τέτοιους δὲ θὰ σοῖ πάρτε,
ἔξερτε το καλά, ὅσο θὰ ζῆ ὁ Νιόνιος·
μὰ τὸ Θεό γὼ καλλιᾶχω νὰ σᾶς βλέπω
εἰς τὸ σπίτι μου σκέλεθρα μὲ τὴ μπούτραις,
παρὰ ἔς αὐτοῖν τὴ μπούτρα μου νάνοῖξω.

(Τραγουδεῖ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων)

Ἔτσι λέν' οἱ παλαιοὶ
πῶς τὸ ἄσπρο τὸ μαλλί
ἔς τὸ κεφάλι φέρνει γνῶσι·
δὲν τάκους; θὰ μετανοιώσης.

Εἶν' οἱ νέοι πονηροί,
τᾶκακο γελοῦν πουλί·
κοιτοσάκια τοῦ καιροῦ σας
πρέπει νάχετε τὸ νοῦ σας.

Τῷ γονεῖῳ σου ἢ εἰκὴ,
μοῖρα πλούσια θὰ γενῆ,
μὴ φώτῃς τὴν καρδιά σου
μόνο μάζω τὰ λωριά σου.

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

(Οἰκία τοῦ Νιόνιου).

Πολυξένη καὶ Εὐρυδίην.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εἶδες, μάτια μου, τί νάζι καὶ καμάρι
ὅπου ἔκαμε ἔς τὸν ἀρραβῶνα!

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Κι' ὅμως
δὲν εἶχ' ὁ γαμβρὸς κανένα γκού, δὲν εἶπε
ἔνα κομπλιμᾶν μὲ γκράς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' ἦταν τρόπος
ῤαβωνιαστικὴ νὰ ἐβγῃ νὰ τρατάσῃ;
Δὲν τὸ ἐννοῶ ἐγὼ, δίχως νὰ ἐχω

ὑπηρετίαις καὶ ὑπηρεταῖς πέντε
νῆρη νὰ μὲ 'ποῦν.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ὅτρεμ' ἄν δὲν ἀνταλλάσσῃ

δακτυλίδι 'γῶ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ τὰ 'πιδοκιμάζει

καὶ ὁ θεὸς μὰς, ὅπου τὸν κόσμον ξέρει.

Περιέργειαν ἔχω νῆδῶ κ' ἐκεῖνος

πῶς θὰ κάμῃ σὰν θὰ δώσῃ ἀραβῶν.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

*Αχ! ὁ θεὸς μου.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Σὰν ἐξαναμωρήθη

καὶ 'ς τὰ γερατειά... ὄχι, δὲν φταίγει 'κεῖνος

'κεῖν' ἢ 'πίβουλη, ποῦκανε κρὰ γιὰ ἄντρα,

κ' ὕστερος θυμὸς ἔκανε πῶς τὴν πῆρε,

ἢ Ἀκρόπολις ὅτι μὰς περιπαίζει.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

(γελῶσα).

*Ω! ζε ρί, ἐὰν τὸ δίσκο θὰ σηκῶνῃ

μὲ τὰ χέρια της.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ποῦνε σὰν τὰ σκεπάρνια.

Καὶ τοῦ θεοῦ δὲ τὰ ἄνοστα τὰ χάρδια

ὀλιγώτερο γελοῖα δὲν θὰ εἶνε.

Νάξεραι κ' ἐκεῖ τὸ σκοῦφο θελαβάλλῃ

τὸ μαρνέριον;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Μ' ἐπέρχεται ὁ γέλως.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ε! μὰ βέβαια, χωρὶς τὴ πατατούκα

κάνει, ποῦ βορειῆς τώρα ρυσάει τόσο;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ζὲ βερὰ λοιπὸν ὠραία μασκαρατά

(Εἰσέρχεται ἐξαίφνης ὁ Νιώνιος).

Μωρὲ ἄκουσες λόγια κόμι σι ντέβε

ἀπὸ ἀνηψιάς! τὸ θεῖό τους νὰ λένε

τὸ πῶς μασκαραῖς θὰ γένη!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Δὲ σὰς εἶδα...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μπρὸς σ' ὄντας μὲ 'δῆς κάνεις τσὴ κολακειαῖς

γιὰ τὰ ὄβολα, σὰ γάτα ποῦ προσμένει

ἀπ' τὸ μακελιὸ φλέμονα νὰ τσὴ φέρουν.

Μὰ π' ἔτσι λογιῆς παρόλαις ὁ μπακάλης

δὲ ζιππάζεται ντελόγκος εἰς τὸ πόδι!

Γλήγορα γλυκὰ φέρτε γιατί θὰ κάμω

ἐν τῇ χήρᾳ μου τσὴ ἀραβῶνες.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ὦρα, θεῖε, λές!

ΝΙΟΝΙΟΣ

Σούμπιτο, σοῦ τὸ εἶπα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μὰ προσμένετε ν' ἀλλάξωμε λιγάκι

εἰς τοῦ θεοῦ μὰς τὸ γέλω ἔτσι θάμαι;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Δίχως τὸ κορσέ, σὺν ντὲ τουαλέτε,

θ' ἄνε ντιστεγακέ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Διάολος νὰ τὰ πάρῃ

τὰ φραντζέζικα, π' αὐτῆν θὰ σὰς κάμουν

νῆπομείνετε ἀνύπαντραις μπροστέλλα

ἂ δὲ βάλετε νᾶμπῆτε καὶ νᾶβῆγῆτε,

δὲ γυρίζουνε γαμπροὶ νὰ σὰς ἰδοῦνε

εἶνε φάτ' αὐτὸ σένσα πολλὰς παρλάττας.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μάλιστα! γιατί ἐγὼ δὲν τὸν εὔρηκα...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τεῖπες τζόγια μου;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Νά! καὶ τῆς Εὐρυδίκης;

ὑποσχέθηκαν γαμπρὸ πῶς θὰ τῆς βροῦνε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὲ τεῖπες 'κεῖ; καὶ τίποτσι δὲ ξέρω;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ἄρου, θεῖέ μου, 'ς τὸ δρόμο μὰς ἀφίνεις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Εἰς τὴ βούγα 'γῶ εἶπες πῶς σὰς ἀφίνω;

ποῦ τὸ χέρι μου ἀπάνω 'ς τὸ 'βαγγέλιον

ἔβαλα ποτὲ πῶς δὲ θὰ σὰς ἀφίσω!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ε! μὰ μιὰ φορὰ σὰν 'παντρευτῆς.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μῶρ' νὰ τὴν!

σὰν ἀπὸ πιττὸρ εἶνε ἀγγελουδάκι

(εἰσέρχεται ἡ Τρικακίου)

μ' ἄγῶ σ' ἔθελα, ματάκια μου, νὰ εἶσαι

εἰς τὰ κόκκινα.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Διὰ μιὰς δὲν κάνεις,

Διονυσάκι μου, θὰ βάλω πρῶτα σκοῦρα.

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ανηψούλαις μου, γροικᾶτε; νά! μὲ γνῶσι

μιὰ νυκοζυρά.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Αμ τί δά; κοριτσάκια

τώρα εἴμαστε; μ' ἀνθρωπο ποῦ πηγμένο

ἔχει τὸ μυαλό....

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καταλαβαίνεις, θεῖε;

θελεῖ νὰ σὲ 'πῆ ἀπόξ' ἀπόξω γέρο.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

*Α, μπᾶ μπᾶ! θεὸς φυλάξῃ, μόνο τοῦτο

ἐκατάλαβα, τᾶρέσει ἢ σεμνότη.

ΝΙΟΝΙΟΣ

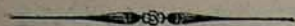
Μῶρ' εὔρηκα 'γῶ κοπέλλα ποῦ ζητοῦσα

Ἔς τὰ 'πουράνια· μόνο τὰ δαχτυλίδια
ποῦ λησμόνησα ! χίλιοι νάμποῦνε διαόλοι
μέσα τ' αὐτουνοῦ τοῦ χρυσικοῦ, ποῦ μοῦπε
πῶς θάρχότανε μπονόρα νά τὰ φέρη.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ἀγαπίτσα μου, δὲ βλάφτει, μπᾶ ! τὸ βράδυ
θενὰ κάμωμεν ἑμεῖς τὸν ἀρραβῶνα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ;

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Μετὰ πέντε ἀσμάτων.

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 8—9].

ΠΟΛΙΞΕΝΗ

Βεβαιότατα, καλήτερα τὸ βράδυ·
περισσότερη θὰ κάμετε φιγούρα
μὲ τὸ φῶς... ἀλλά, θεϊέ μου, καὶ γιὰ μένα
σεῖς εἰσθε καλός, τίποτα δὲν θὰ γείνη;
Νά! τὸν ξεύρει κ' ἡ Κυρία Τρικακίου.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Ὁχι, σήμερα Κυρία Διονυσάκη
θὰ μὲ λέν· αὐτὸ ἐπάλιωσε τὸ ἄλλο.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κάλ' ἴπες Νιόναινα, ὅπως τὸ λέν' εἰς τὰ Ζάντε,
ναί, νὰ σὲ χαρῶ.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Νιόνικινα! πῶς μ' ἀρέσει!

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἔτσι μιὰ φορά, κοπέλλες μου, ἀμόρε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Μὰ ἀκούσετε γιὰ τὸ θεὸ καὶ μένα·
σεῖς τὴ παντρεῖα τὴ θέλετε μονάχα;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἄς ἀκούσωμε παρόλα τσῆ κοπέλλας.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Κυρά Νιόνικινα!

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μὰ πάλι, καϋμένη,

τὸ παράκανες.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Κυρία λοιπόν Νιόνιου.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Τώρα μάλιστα.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσει·

Τί; γιὰ βασταγὸ μ' αὐτιά; Κυρία Ὄνου
τὴ γυναῖκα μου θὰ λένε;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ὅχι ὄνου δά, μὴ λέτε τέτοια λόγια.

Τὴν ἀκούσετε τὸ ξέρεῖς ἢ Κυρία

ὅτι μ' ἀγαπᾷ νέος καλός.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἄν ἔχη

κι' ὄβολα, καλὰ ἀλλιῶς ἐδῶ δὲ μπαίνει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ὁ πατέρας του χρήματα νὰ μὴν ἔχη
εἶνε δυνατόν, ἀφοῦ γιὰ νὰ σπουδάσῃ
τόνε στέλνει δῶ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κατάλαβα, στουντέντες

εἶνε ἀπὸ κειούς...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ γιὰ τὴν Εὐρουδίχη

λέει πῶς μπορεῖ ναῦρη καὶ ἄλλον ἕνα.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κ' ἔτσι θάχωμε τζόβενα ζευγαράκι.

Νιόνιο! τᾶκουσες; θὰ κάνης τὸν μεσίτη

ἔς τὰ ἀμόρια τσου.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' ὄχι, θεῖτε, θέλει
να στεφαναθῆ.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὲ πράσσα γηὰ μ' ἀγκούρια;
ἄμ' τσοὶ μάθαμε τσοὶ τέτιους ψωροκόντες,
ποῦ γεμίσανε ἢ βούγαις ἀπὸ δαύτους,
καὶ σὰν γίνουνε μὲ χλίια παρακάλια
σὼρ νταντόριδες, γυρίζουνε ναῦροῦνε
τσοὶ κλιέντες τους κρατῶντας τὸ φανάρι.
Δὲ μοῦ κάνουνε ὄγιος θὰ στήσῃ σπίτι,
πρέπει νὰ φυσᾷ, καὶ κάλλιο νὰ σᾶς θρέψωἔτσι ἀνύπαντραις, παρὰ καὶ τὰ παιδιὰ σας
εἰς τὴ ράχι μου φόρτωμα νὰ τὰ ἐλέπω.

(Εἰσέρχεται ὁ Λεωνίδας ὁ ἀρχιτέκτων).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Καλὲ τεῖν' αὐτὰ ποῦπαθες, σιῶρ Νιόνιο;
καλὲ γέμισεν ὁ κόσμος πῶς παντρευτῆς·
εἶν' ἀληθινός; γηὰ τῶβγαλες μονάχος;
ἐγὼ σ' ἔξευρα, πῶς μὴτε νὰ τᾶκούσης
πῶς θὰ παντρευτῆς δὲν ἤθελες ποτὲ σου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὰ τὸν ἅγιο! σὰν νᾶσουνε προφήτης.
Ἐχωράτεψα, μὼρ μάτια μου, μιᾶς γήρας,
καὶ μοῦ κόλλησε σὰν νᾶταν βιζιγκάντε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ἔτσ' ὄξω τὸ λέν καὶ κάνουν χίλια γέλια.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Δὲ βαρύνεσθε, Κύριε! ποῦ ἀπόψε
βαβωνιάζεται καὶ μᾶς θὰ μᾶς ἀφήσῃ,
καθὼς φαίνεται, ἔς τοὺς δρόμους.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ἦ υποθέτω
πῶς ὁ θεὸς σας τόσον σκληρός δὲν θᾶνε
πλὴν ἔς τὸ χέρι σας εἶνε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' ἤσυχάστε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἐλαβε κουρᾶζ ὁ κύριος, νομίζει...

ΝΙΟΝΙΟΣ

(ἔς τὸ Λεωνίδα).

Σιῶρ μάστορα, δὲν πάεις μιὰ στιγμοῦλα
πάνω νὰ ἰδῆς, ποῦ βράϊσε τὸ σπίτι
ἀπὸ τὸ σεισμό;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ.

(ἔξερχόμενος).

Πηγαίνω εὐχαρίστως.

ΝΙΟΝΙΟΣ

(ἔς τὴν Πολυξένη).

Γροῖκα νὰ σοῦ πῶ ξάστερα καὶ καθάρια·
ἔ! ὁ ἄντρας σου! ποῦ ὄντας θεὸς νὰ ξέρης
δὲν τὸ ἄξιζες τὰ πόδια του νὰ πλύνῃς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ θεῖέ μου, τί κάθεςαι καὶ λείεις!
γιατί ἔκαμε καμπόσα δὰ σπιτάκια,
ἀναπιάνοντας τὴ λάσπη σὰν ζυμάρη,
εἶνε ἄξιος νὰ πάρῃ μία νέα,
ποῦ μορφώθηκε μὲ Γαλλικά, μὲ πιάνο;

ΝΙΟΝΙΟΣ

ὦ π'ὸ διάβολος τὰ πιάνια σας νὰ πάρῃ!
μουρέ καὶ αὐτὸς φραντζέζικα μιλάει.
Εἰς τὴ μέση του δὲ βλέπεῖς τὴ μεζούρα;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Εἶνε βάνουσον μεζούρ ἐπὶ τῆς μέσης.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μουρέ μπέστια! κ' ἐκεῖός εἶν' σπουδασμένοι
'πο προφέσσορες εἰς τὸ πολυτεχνεῖο·
καὶ φραντζέζικα ἐδιάβασε βιβλία.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εἰς εὐγενικό πῆγε ποτέ σκλόνη;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ντιστεγάε ποτέ τὸν ἔχουν προσκαλέσει;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μῶρ καὶ θέλω ἴγῳ αὐτήνους νὰ τοὺς ξέρω;
ὅπου πλούσιοι κοιμόντουνε τὸ θράδ'·
καὶ ξυπνοῦν πουρνὸ μὲ χρέη;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τέλος πάντων

δὲν εἶνε αὐτὸς γιὰ μᾶς.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Σκασμός! καὶ φθάνει.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

(ἐπανερχόμενος)

Σιῶρ Νιόνιο μου, τίποτ' αὐτὸ δὲν εἶνε·
λίγο βράϊσε ἢ στέγη, μὰ δὲν βλάπτει.

ΝΙΟΝΙΟΣ

(Βλέπεις τίμιος τεχνίτης! νᾶταν ἄλλος,
θᾶνοιγε δουλειαίς)· καλό, καλό, παιδί μου·
πάλιν ὕστερα τὰ λέμε εἰς τὴν πιάτσα.

(ὁ Λεωνίδας φεύγει χαιρετῶν)

ΝΙΟΝΙΟΣ

(ἴς τὴν Πολυξένη).

Μουρέ ἦτανε ἡ τύχη σου αὐτήνη
καὶ τὴν ἐδιώξεις· τώρα ἴς τὸ βράφι ἀπάνω
κάθισε σὰ μιὰ τὴ νύχτα κουκουβάγια.
Τὸν παρακαλοῦν αὐτήνους κοπέλλαις
σὰν κρυὰ νερά καὶ νᾶχουν κι' ἀπὸ τοῦτα...

(Εἰσέρχεται ὁ ἔμπορος Κύρ Γιώργης).

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τώρα δὰ καὶ σύ, Βρυδίκη, θαρρῶ θᾶχης
τράβαλα μ' αὐτὸ τὸν ἔμπορο· τὸν εἶδα
ποῦ σοῦ ἔκανε κόρτε μιὰν ἡμέρα.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ

(γελῶν)

Καλὲ τεῖν' αὐτὰ π' ἀκούω, σιῶρ Νιόνιο,
γλήγορ' ἀπὸ σᾶς κουφέτα θενὰ φᾶμε;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ναῖσκε', ἀφέντη μου, μ' ἀπὸ τσὴ ἀνηψιαίς μου
ἔχω βάσανα.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ

*Ἐπρεπε νὰ χαροῦνε
μάλιστα, γιατί κ' ἐκεῖνων ἡ ἀράδα
θᾶρθη γλήγορα. Κυρία Εὐρυδίκη!
δὲν εἶν' ἀληθές; ζηλεύετε λιγάκι.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Μὴ φροντίζετε περὶ τὸ μαριάζ μου.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ

*Ἀπλῶς ἔλεγα...

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Μὸν ντιέ! μὲ ἐνοχλεῖτε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὲ Τζώρτζη μου, ἄσε τὴν, γιατί τούτλαις
τὸ τσερβέλο τοὺς πῆρε πολὺ ἄερα.
Μένα μοῦπανε σαράντα χιλιαδούλαις
πῶς σοῦ δίνουνε.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ

*Ἐγὼ πλὴν προτιμοῦσα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

*Ἄς κυττάζουν δὰ τὴν πύχη τοὺς καμπόσοι.

ΚΥΡ ΓΙΩΡΓΗΣ

Μπᾶ! τόσην λοιπὸν αὐθάθειαν; ἀντίο!

(Φεύγει)

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ἄλλα φούμαρα, Βρυδίκη τὰ ἴδικά σου!
ἐγὼ θάρρευγα ἀλμένο σὺ θελᾶχες
τίθοτση μυαλό, μὰ σύ ἴχεις πιλιὸ τρέλλα.
Εἰς τὸ τέντζερι κοντὰ ντελόγχοις κάτσε,
κοπελλούδα μου, γιατί τὸ νεῖον αὐτήνο
τὸν παρακαλοῦν ἀπὸ μεγάλα σπίτια.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Δὲν ἀνέγνωσες εἰς τὸ ζουρνάλ ντὲ ντάμε,
ὅτι τὰς καρὲς οἱ ἔμποροι δὲν ξέρουν;

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ὅρσε καὶ νταμῶν τζορνάλι! τοῦτα εἶνε,
μωρὲ μάτια μου, ποῦ σᾶς ἐξεμυαλίσαν,
καὶ θὰ μένετε σὰν τσὴ καρρικατούραις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Μεῖνατ' ἴσυχοι· ἐμοὶ ὄνειροκρίτης
πῶς μιλλιουνίστ', ἐξήγησε, θὰ γείνω.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὸ κατάλαβα πῶς τσοὶ ὄνειροκρίταις
θὰ γυρίζετε, ἄντρα γιὰ νὰ σᾶς θροῦνε.

(Εἰσέρχεται ὑπηρετρία)

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Δύο εὐμορφοὶ νέοι μοῦχουν δομένα
τὸ χαρτί αὐτό, καὶ μ' ἐρωτοῦν ἂν εἴσθε
δὲν εἰξέρω τί, μουντζάμπιλε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Σιῶπα,

*νόητη· καλὰ! δὲν ἔμαθες ἀκόμη
πῶς τὸ λὲν αὐτὸ μπιλιέτο; εὐθὺς τρέχα
ἴπέ τοὺς πῶς βιζίμπιλ εἴμεθα, μὸν νᾶρθοῦνε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρ' αὐτήνη τεῖν' ἡ φούρια;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Θὰ ἰδῆτε

τώρα, θειέ μου, τί νέοι μᾶς ζητοῦνε·
ὄχι σὰν αὐτοῦς, χτίσταις, μικροεμπόροι.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τώρα δὲν ῥωτᾷ κανένας τοὺς γονεῖς του·
εἶν' αὐτὰ σκουριαῖς τῶν παλαιῶν.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Δὲν εἶνε

τοῦτο τοῦ μπόν τόν.

ΝΙΟΝΙΟΣ

* Ἄς εἶνε' τσοὶ γονειοὺς σας
τσοὶ κακόμοιρους ἄς θάλωμε 'ς τὴ μπάντα,
σὰ γεράσανε νὰ λέν τὰ πάτερμά τους·
μόν σκεφθήκατε μὲ τούταις πῶς θὰ ζήσετε.
ὅπου μοναχὰ 'ς τσὴ μπούτραῖς καὶ 'ς τὰ μπιάνκα
τσὸν χρειάζονται καμμιά πεντηταία
ὄχι τὴ χρονιά, τὸ μῆνα, νότα μπένε!

ΔΗΜΑΚΗΣ

* Ὑπερβολικός θὰ εἶσθε, Κύριε μου.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὸ λέγε με Νιόνιο, γηὰ σιῶρ Νιόνιο·
ἐγὼ τὰ κεριά ἐτοῦτα νὸν μὴ πιάτσε.

ΑΛΕΚΟΣ

Σιῶρ Νιόνιο μου, κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶπες
σὰν πολλὰ.

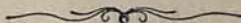
ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλέ πιστεύετε; μονάχα
σχερντοχτῶ πληρώσαμε τὸ Μάρτι.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὸ ἀκούσατε, τζόγια μου, μὲ τ' αὐτιά σας·
δύο συμπάλιαρα ὡς τὴ πενηνταρία·
γιὰ ῥωτῆστέ τσοὶ ἀκόμη κι' ἄλλο κάζο·
ἐβῆουνε ποτὲ τίβοτση μοναχαῖς τους;
καὶ τοῦ μαγειριοῦ τσὴ πατσαβούρες πρέπει
νὰ τσὴ στείλουνε ὄλαις εἰς τὴ μοδίστρα·
πρέπει καὶ αὐταῖς νᾶν' μὲ τὸ φιγουρίνι.

(* Ἐπεται τὸ τέλος).

5. ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ;

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Μετὰ πάντε ἀσμάτων.

[Συνέχεια· ἴδε ἀρ. 10—11].

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἄμὲ πρέπει δὲ ἔς τὸν ἀργαλειὸν νὰ γείνουν ;
γιὰ νὰ μὴν μπορῆ ἡ πλύστρα νὰ τῆς πλύνη
ἀπ' τὸ χόντρος τους ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κορδέλλαις κουρελλάκια
μπλὲ μαρὲ μουρλέ,
ταντέλαις κουβαρίστραις,
κάλτσαις μακρουαῖς,
τουρνούρια, στιβαλέτα
μὲ κομπιὰ χρυσᾶ,
φουντίτσαις γιὰ τὸ νάζι,
γαλονάκι νᾶν' χρυσό,

γιὰ ὅλα τοῦτα

γιὰ κοντάρισε, καὶ ἴπέ μου μὲ τοῦ νοῦ σου
σὰν τί νᾶθελεε, γαμπρέ μου, κάθε μῆνα.

- ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Δὲν βαρύνεσαι ! ποῦ ἔρχεται καὶ μῆνας
καὶ μὴδ' ἑκατὸ δραχμαῖς δὲ μᾶς πηγαίνουν.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὰ Ῥωμαῖϊκα, σιὸρ γαμπρέ, τᾶκούεις,
γιὰ χρειάζεται ναύρῳ τρουμπομαρίνα ;
νὰ γροικήσης πῶς χρειάζεται νὰ κάμης
πρῶτα χρήματα, κ' ὕστερα μιὰ κοπέλλα
ἴπο τσὴ ντιστενγκὲ νὰ πάρης ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ἄμὲ βλάχα
λὲς θὰ πᾶ ναύρῳ, νὰ στέκεται σὰν ζῶον,
σὰν θάρθῃ κανεῖς ἐπίσκεψι νὰ κάμῃ !

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Πρέπει ἔς τὰς βιζιτ εὐγένεια τῶν τρόπων.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἄρρε λίνγκουα ! φραντζέζικα θὰ τρῶτε ;
ὄντας στήσετε σπῆτι δίχως σπαράνιο,
ὁ μπακάλης πειὰ κρέντιτο δὲ σᾶς δίνει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ δὲν πᾶμ' ἀλλοῦ ; τί ; ὄλο ἔς τὸ μπακάλη
θὰ πηγαίνωμε ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ λὲς σὲ κρεντιτάρει
ἄλλος, τζόγια μου, σὰ ξέρη πῶς ὅσα ἔχεις
τὰ ἐξώδιασε ἔς τσὴ μπουτράις, ἔς τσὴ μοδίτραις ;

ΑΛΕΚΟΣ

Μά... σιὸρ Νιόνιο μου, νομιζῶ, αἱ κυρίαί
ἐπειδὴ πολλὴν ἔχουν φιλοκαλίαν,
ἕως κατὶ τι ἔξοδεύουν παραπάνω
εἰς τὸ λουσσό τους.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Διότι, κύριέ μου,
ἄλλαις βλέπομε πούχουν γονεῖς ἀπόρους
περισσότερα ἢ πὸ μᾶς νὰ ἐξοδεύουν·
καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τέλος μίαν οἰκίαν,
εἶνε κ' ἐντροπή.

ΔΗΜΑΚΗΣ

Βεβαίως αἱ κυρίαί
ἔχουν δίκαιον· μάλιστα ἡγὼ νομιζῶ
κι' ὠραϊότερα νὰ ῥάπτωνται ἀκόμη
ἔπρεπε, πολὺ νὰ εὗρουν ἀνωτέρας
ῥάπτρας τοῦ συρμοῦ, ἀνάλογοι νὰ εἶνε
τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν καὶ, τῆς παιδείας.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Δόξα τῷ Θεῷ ἡοῦ Ἐρέθηκ' ἕνας ἄντρας
νῆπερασπισθῆ κ' ἔμᾶς τῆς καυμέναις·
κ' ὕστερα θαρρεῖς πῶς εἶν' οἰκονομία
σὲ μιά πρόστυχη νὰ ῥάβθσαι μοδίστρα ;
ἢ ἀπ' τὸ τυχόν πρᾶγμα τὸ φόρεμά σου
θὰ γενῆ φτηνό ; χίλιας φοραῖς ἀκόμη
ἀκριβώτερα θὰ σου κοστίσῃ· μίᾳ
νὰ τὸ βάλλῃς, δυὸ φοραῖς, θὰ σοῦ ξυλώσῃ·
ἀπ' τῆ σκόνι δὰ θὰ γείνη πατσαβούρα.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μοῦρ δὲν τῶξερα κοπέλλα ἴτσι σπιρτόζα
πῶς εἶχ' ἀνηψιά· μηδὰ ἔς τῆ Φράντο μουράτσα
θέλεις νὰ ῥαφτῆς, ποῦ κατ' ἀπ' τσῆ ἐξῆντα
δὲν τὰκούγει· αὐτὴ νὰ ῥάψῃ τὸ φουστάνι ;
Βουρλισία σας μ' αὐταῖς τσῆ προκοπαῖς σας !

ΑΛΕΚΟΣ

Μὰ τί βλάπτει δὰ ἔς τὰ δύο τρία χρόνια,
π' ἕνα φόρεμα θὰ κάμη, πῶς θὰ πάη
σὲ μίᾳ καλῇ μοδίστρα ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τί μοῦ λέεις,
κόντε μου ; πουρνὸ βράδου τὰ φιγουρίνια
πάνε κ' ἔρχονται, μὴν ἄλλαξε ἢ μόδα·
τὸ ποδάρι τσου χτυποῦνε κοντραστάρουν
καὶ τὸ «ἀπαιτῶ», σοῦ λέν, «ἔτσ' εἶν' τσῆ μόδας».

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ παρακαλῶ ἄλλοιῶς μπορεῖ νὰ γείνη ;
ὅταν τοῦ συρμοῦ φόρεμα δὲν φορέσῃς,
μὲ τί πρόσωπο θὰ ἐβγῆς νὰ σὲ ἴδουνε
εἰς τὸ Ζάππειο, ποῦ ὄλαις σὲ κυττάζουν
ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ; οἱ ἄντρες
δὲν τὰ ἔξερετε σεῖς τοῦτα, καὶ νῆκούτε
τῆς γυναϊκῆς σας.

ΔΗΜΑΚΗΣ

Ἄχι, νομιζῶ ταῦτα

ἢ Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν ἀρχοῦντως
διελεύκανε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μῶρ μηδὲ μόν' ἔς τὰ λουσσα
εἶν' τὰ ἐξοδα ; ἐδῶ πρέπει νὰ ἦσουν
τὰ Χριστόγεννα, π' ἀρχίσαν τὰ γαθάνια,
σαραντάμερο πρὶν καλαρχίς' ἀκόμη·
φέρε φέρε μου, ζάχαρι, σιμιγδάλι,
μέλι, κίμινο, κανέλλαις· μηδὰ ξέρω
τί μοῦ ζήταγαν ; πέντε φοραῖς τὴν ὥρα
οἱ λογαριασμοὶ ἐπήγαιναν κ' ἔρχόνταν,
πότε δώδεκα καὶ πότε δεκαπέντε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ ἄκουσε ! σὰ μίᾳ φιλενάδα
θὰ μ' ἐπισκεφθῆ, νὰ μὴν τινε τρατάρω
κᾶτι, ἢ γλυκὸ τᾶγίου Βασιλείου ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἐέρεις, τζόγια μου, αὐτῆνο τεῖν' τὸ κᾶτι ;
ἕνα γλύκισμα σὰν γάτωνε κεφάλι·
καὶ μηδὰ θαρρεῖς τσῆ φτάνει πῶς θὰ φᾶνε
τὸ περιδρομο ; καὶ μέσ' ἔς τῆ μπουζονάρα
χώνουν ξαφνικὸ πρᾶμα γιὰ τὰ παιδιὰ τσου.

ΔΗΜΑΚΗΣ

Κύριε, ἡμεῖς πολὺ εἰς τὰ τοιαῦτα
δὲν προσέχομεν, διότι τέλος πάντων
ἐπιστήμονες εἴμεθα, καὶ πιστεύω
πῶς δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν· οἱ τρόποι
καὶ ἡ καλλονὴ μᾶς ἔχουν καταθέλλῃ
τῶν δεσποσυνῶν.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ λέτε νὰ τσῆ πάρτε ;
«ναῖσκε», ἀφέντη μου, ξέρω πῶς θὰ μοῦ πῆτε·
μὰ ἢ ῥάχι σου βαστᾶ, ὠμορρονεῖέ μου,
μιά ζακοσαριά τὸ μῆνα νὰ ἔξοδιάζῃς ;

ΑΛΕΚΟΣ

Τέλος πάντων ἴσαν δὲν εἴμπορῶ, πηγαίνω
ἔς τοῦ πατέρα μου τὸ σπίτι.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Σὰ σ' ἀρέσουν,
κοπελλούδα μου, τσῆ πεθερᾶς ἢ γερνίαις,
κόπια πήγαίνε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ θὰ τὸ σκεφθοῦμε
τοῦτο, ἐπειδὴ ὕστερ' ἀπ' τὰς Ἀθῆνας
νὰ πᾶ νὰ κλειστῆ κανεῖς σὲ ἐπαρχία ;

ΔΗΜΑΚΗΣ

Ἔχει δίκαιον ἢ εὐγενῆς νεᾶνις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Παραμπλέξαμε γλέπω μὲ τῆ νομπλέτσα,
ἀφεντάδες μου· καὶ πότε, κόντε, λέεις
νὰ στεφανωθῆς ;

ΑΛΕΚΟΣ

Λέτε νὰ εἶνε βία ;
ἢ κυρίαῖς τί φρονοῦν ἄς εἴπουν πρῶτα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Τί νά σᾶς εἰπῶ; γάμος του ντὲ σουίτε
τὸ ρωμαντικόν, λὰ ποεζί, δὲν ἔχει.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Βεβαιότατα· σὲ μία λέτ' ἡμέρα
στεφανώματα νὰ γείνουν κι' ἀραβῶνες;
πεῖο χωριάτικο γίνεται ἀπὸ τοῦτο;

ΑΛΕΚΟΣ

Ἔτσι καὶ ἐγὼ τὸ λέγω· δυὸ τρεῖς μῆνες
πρέπει τυπικαί νὰ γείνουν ἐπισκέψεις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Νὰ σταλοῦν πολλὰ μπουκέ, κολώνιαι, δῶρα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Νὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ εἰς διαφόρους
συναναστροφάς.

ΔΗΜΑΚΗΣ

Εἰς δὲ τοὺς περιπάτους
αἱ νεάνιδες νὰ αἰσθανθῶν ζηλείαν...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Κ' εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐνίστε νὰ πᾶμε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Ἐν πικ νίκ μικρόν εἰς Φάληρον νὰ γείνη.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Τοῦτα νὰ γράσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Καὶ νὰ προσκληθῇ ὅλο τὸ Χαῖ λίτ'.

ΑΛΕΚΟΣ

Ἐν τῷ μεταξὺ δίδομεν ἐξετάσεις
καὶ τὸ διπλωμα σὺν πάρωμεν, ὁ γάμος
μ' εὐχαρίστησιν διπλὴν τότε θὰ γείνη.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κ' εἰς αὐτήνα τὰ πικνίγια καὶ τὰ σπᾶσα
ποῦ ὁ μπάρμπας σὰς θελᾶνε, κοπελλούδαϊς;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλὲ θεῖέ μου, ἐσεῖς παροκπονεῖσθε
πῶς τὰ πόδια σὰς πονοῦνε ἀπ' τοὺς δρόμους,
τί θέλτε μὲ ἴμας; εἰς τὸ καρνεδάκι
τοῦ Λυκαβητοῦ πᾶτε, τὸ νερυγιλέ σὰς
ἐκεῖ παίρνετε μ' ὅλην τὴν ἡσυχίαν.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κ' ὕστερα νὰ λέν, «τὸν κοκοτρὴ τὸ Νιόνιο,
νά τον! κάθεται, κ' ἡ ἀνηψιάς σπασάρουν
ἔς τὴ πλατέα μὲ τὴ μάνγκλαρους μονάχαις.»
Γιὰ ἴδὲ με καλὰ ἔκμα τζουραμέντο
ἔς τὸν πκτέρχ σὰς, πῶς δὲ θὰ σᾶς ἀρῆσω
νὰ σᾶς κάμουνε μπαίγνιο ἀμορζοῖ.
Μὰ τί κάθωμαι, κοπέλλαις κονσελιάρω
ποῦ δὲν ἔχουνε μυαλό· σὲ σᾶς, στουντέντας,
π' οἱ γονεῖοι σὰς; σᾶς ἔχουνε σταλμένους,
γιὰ νὰ μάθετε γράμματα, καὶ τοῦ κόσμου
ξεμυαλίζετε κορίτσια ἐνωτσίεντες,
ἔγω νὰ εἰπῶ· γὰρ βάζετε στεράνι
ποῦντο τὴ στιγμὴν ἐτούτη, γὰρ τοῦ Νιόνιου

τὴ μαρνέρικη παλάμη τὴ νογάτε
εἰς τὰ μάγουλα φρωτιά νὰ σᾶς ἀνάψῃ.

ΑΛΕΚΟΣ

Σιῶρ Νιόνιο μου, ἐμεῖς κακὸ ἔς τὸ νοῦ μας...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μὰ τὸν ἄγιο, καὶ δὲν ἀργῶ, τὰ πόδια
καὶ τῶν δυονῶ κόβω σὺν τῶν ἀρνιῶν,
δίχως στέφανο ἴδω ἂν ξαναπατήστε.

ΔΗΜΑΚΗΣ

Εἷνε δυνατόν;

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ὄξω, ὄξω, μπερπάντες.

(*Ὁ Ἀλέκος καὶ Δημάκης φεύγουν· ἡ Πολυξένη
καὶ Εὐρυδικὴ λήπτουν Λειπόθυμοι).

ΝΙΟΝΙΟΣ

Εἶδες τί λαγοί! μῶς Νιόνιο! σὺ τὸν ἔχεις
τετραγωνικὸ τὸ νοῦ εἰς τὸ κεφάλι!
ἔθαρρέψανε ἰνράμε θὰ μὲ κάμουν.

ΑΛΕΚΟΣ

(*Ἐπιστρέφων)

Σιῶρ, Νιόνιο μου, δυὸ μῆνες διορία.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Δὲν σᾶς δίδω ἄγω μομέντο διορία.

(*Ὁ Ἀλέκος φεύγει).

ΔΗΜΑΚΗΣ

(*Ἐπιστρέφων)

Εἰς τὴ ράχι σου ἀλλέως θὰ τὰς ἔγῃς.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Εἰς τὴ ράχι σου μία ξυλοζουρτοῦνα
πέφτει ποῦ θὰ ἴπῃς τὸ μπυτούλα πῶς χάνει·

(Χυμίζει μὲ γαβδί νὰ τοῖς κτεπήσῃ).

ΔΗΜΑΚΗΣ

(*Ἐπιστρέφων πάλιν)

Εἰς τὴ ράχι σου θὰ μένουν δίχως ἄλλο.

(Φεύγει).

ΝΙΟΝΙΟΣ

*Ἔτσι δικάλο;! μούρξεται νὰ λυσάξω!
μὰ μὲ μούπε δὰ καὶ ψέματα; θὰ μείνουν
εἰς τὴ ράχι μου, μὰ κάλλιο νὰ τὴ θρέψω
σὺν στράχαις, παρὲ νὰ ἔγω χωρισταί;
καὶ νὰ τρέχουνε σὲ κρίσε; κι' ἀδδοκάτου;
ποῦ σὲ γδύνουνε μὲ τὴν κατάθρασις τσου
τὰ χαρτόσημα. τὴ κλήσε; καὶ προτάσει·

(*Εἰσέρχεται ἡ Τρικακίου).

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Κύριε λοιπόν, κατὰ τὴν προθυμίαν
ποῦ ἐδαιξάτε, εἰς τὸν μητροπολίτην

ἔτοξ' ἄδεια ἔβγαλα, τὸν κουμπάρο
βρῆκ', ἀγόρασα στέφανα καὶ λαμπάδες.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Οὐφ' !

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Παράγγειλα φόρεμα 'ς τὴ μοδίστρα
νυρικό καὶ σεῖς εἶπα πῶς θὰ πληρώσῃς.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Οὐφ' !

(^οἘπεται τὸ τέλος).

6. ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ;

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Μετὰ πέντε ἀσμάτων.

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδ. ἀρ. 12].

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Κ' ὑπόσχεσι ἔλαβα πῶς θὰ εἶνε
ἑτοιμότατον εἰς τὰς ὀκτῶ τὸ βράδυ.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Οὔφ!

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Μά, κύριε, τὸ λόγο σας μοῦ ἴδωστε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Οὔφ! μὰ μοῦτυχε, μάτια μου, μιὰ ντισγκράτσια·
τὰ καράβια μου πνιγθήκανε.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Πολυξένη μου; Ἀλήθεια,

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τὰ σπίτια μου καῆκαν.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Πολυξένη μου. ἀλήθεια εἶνε τοῦτα ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

(ἐγειρομένη ἐκ τῆς λιποθυμίας).

"Αμα! δὲν μπορῶ, πρέπει νὰ ὀμιλήσω.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ἐτηκώθηκες ἀλ φίνε, σκιαχτρο, πάλι ;
μοῦρ ἐφτάψυχαις εἶν' ἢ γυναῖκες· ὦφου!
ἔφυγα· ἐδῶ θελᾶνε βουρκολάκοι·
ἐγὼ θάρρευα πῶς ἦταν πεθαμμένη.*(Κάει νὰ φύγη).*

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Κύριε, ποῦ πᾶς ; μοῦρεις δομένο λόγο.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ προτιήτερα ξέρεις τί 'χει 'πωμένα ;
κ' εἶχε καὶ ραβδί 'ς τὸ χέρι, πῶς στεφάνι
ἔπρεπεν εὐθύς νὰ βάλῃ ὁ 'Αλέκος.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μά, ἀφέντρα μου, δὲν εἶν' τῆ ἐτικέττας·
πρέπει μῆνους τρεῖς νᾶμ' ἀρραβωνιασμένος,
ἄλλους τέσσαρες νὰ τρέχω 'ς τοὺς ἐμπόρους,
ἄλλους εἴκοσι τῆ νύχης τὸ κρεββάτι...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! λοιπὸν θαύρης προφάσεις ; τούτη ὁμως
δὲ σοῦ γίνεται ἡ χάρ', αὐτὸ τὸ βράδου
θὰ στεφανωθῆς· ἄλλοιῶς τρεῖς δικηγόροι
ἐξαδέρφοι μου κλῆσι θενὰ σοῦ κάμουν·
χίλια τάλλαρα θὰ δώσης σὰ σκασμένος
γιὰ τὰ ἐξοδα ποῦ ἔκαμα τοῦ γάμου,
χίλια τάλλαρα γιὰ λούσσα τοῦ σπιτιοῦ σου,
ἄλλα χίλια σουμάδες καὶ κουφέτα,
ἄλλα χίλια δῶρα 'ς ὑπηρετριάς....

ΝΙΟΝΙΟΣ

"Ωφου! κι' ἔχασα τὸ μπούσουλα.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Θὰ μείνης

εἰς τὴ φυλακὴ χρόνο καὶ τρεῖς ἡμέραις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

"Ωφου! κ' ἔχασα τὸ μπούσουλα.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Θὰ κάμης

ψῆραις με οὐρά.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κακόσορτος ποῦ εἶμαι!

ὦφου! κ' ἔχασα τὸ μπούσουλα... Μὰ ξέρεις
ἔχω καὶ ἐγὼ περίφημ' ἀββοκάτο,
ὅπου 'ς ὅλα αὐτὰ τὸ βῆχα θα σοῦ κόψῃ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Δὲν βαρύνεσαι! γιατί τοὺς καυμένους
πρὶν τοὺς φοιτητὰς εὐρῆκε τοῦ χερσιῦ του...

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

Καὶ παρακαλῶ, ποιὸς εἶν' ὁ δικηγόρος ;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τσοὶ 'ξαδέρφους σου αὐτὸς περνᾷ 'ς τὴ γυνῶσι
(ἀποτεινόμενος πρὸς ραβδίον)'Εξαδερפוῦλι μου, γιὰ κάνε μου τὴ χάρι
πρόβαλε καὶ σὺ γιὰ νὰ τῆ κάμης κλῆσι.
(Πάει τὸ ραβδί).

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

(Ἐγειρομένη καὶ βαδιίζουσα πρὸς τὰ ὀπίσω).

"Α! μὰ κύριε...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Χίλιαις νὰ τῆ δώσης,
γιὰ τὰ ἐξοδα ποῦ ἔκαμα τοῦ γάμου.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! μὰ κύριε...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Γιὰ λούσσα τοῦ σπιτιοῦ τῆ
ἄλλαις χίλιαις, χίλιαις γιὰ τὰ κουφέτα.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! μὰ κύριε...

ΝΙΟΝΙΟΣ

*(Χτυπᾷ).*Καὶ πέντε χιλιάδες
τὴ ξετσιπωσσά τῆ γλώσσά τῆ νὰ σιάξῃ.

ΤΡΙΚΑΚΙΟΥ

"Α! μὰ κύριε...

(Φεύγει).

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὲ τὸ γιατρικὸ τῆ
πῶς τὸ βρήκαμε! καὶ σεῖς κοπελουδάκια,
γλήγορα ἀπ' αὐτοῦ! ἀφήστε τὸ νεροβόζο,
γιατί θὰ γενῆ μ' ἀγκάθια τὸ ραβδί μου.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

"Α! μὰ, θεῖέ μου...

ΝΙΟΝΙΟΣ

Πὸ 'δῶ κι' ὀμπρὸς πειὰ μπουντραῖς
δὲν ἔχω νὰδῶ, γρηαῖς ποῦ κάνουν μάγια.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

"Α! μὰ, θεῖέ μου...

*(Ἀκούγονται βιολιά· εἰσέρχεται ὁ Μῆτρος Κα-
λοσειράδης στολισμένος μετ' τὴν Ἐλένη ὡς
τύχη καὶ τὴν Κοκκώρα Μαρῶ καὶ
τὸν ἀδερφό του Γιάγκο).*

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' τεῖνε πάλι τοῦτα ;
μὲ τὰ πρόστυχα βιολιά μᾶς κουβαλιούνται
'δῶ, νὰ κάμουνε τὸ σπῆτι ὅλο λάσπαις!

ΝΙΟΝΙΟΣ

(Ἐς τὸ γαμπρὸ)

"Ω! πιτσούνια μου, ὦ! χίλια μπὸν βενούτο,

ΕΛΕΝΗ

Ἦλθα, θετέ μου, συγγνώμην νὰ ζητήσω,
ἐπειδὴ χωρὶς νὰ πάρω τὴν εὐχὴ σου
στεφανώθηκα.

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΝ

Ἄμὴ δὰ δὲ τσοῦ τῶπα
πῶς πατσέντσιαι λιγάκ' ἔπρεπε νᾶχου;

ΜΗΤΡΟΣ

Μοῦ τᾶλέγανε ἀλήθεια, σὼρ Νιόνιο,
τοῦτα, μὰ ἐγὼ ἐσκέφτηκα πῶς ὄλα,
ὅπου βγάλανε ᾿ς τὴ μέσ', ἢ ἐτικέτταις
ἄλλο τίποτα δὲν εἶνε, μόν πικραίνουν
τῆς γλυκύτεραις στιγμαῖς εἰς τὴ ζωὴ μας.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Κάλλιο ᾿πὲς δὲν εἶν' αὐτήνα τίβοτσ' ἄλλο,
πρὶ γέμισμα σακκούλας ἄλλωνῶνε,
καφετιέριδω, ψεύτων πραγματευτάδω.
Μὰ τὸν ἄγι, καλλίτερ' ἄπ' αὐτήνο
δὲν ἐγείνηκε νεγρότσιο, σὰς δίνω
τὴν εὐκούλα μου ᾿πό μέσ' ἄπ' τὴν καρδιά μου.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καὶ δὲν ντρέπεσαι καὶ νὰ τὸ λές, Ἐλένη,
εἰς τὸ σπιτι σας πῶς ἐγείνε ὁ γάμος,
δίχως πρόσκλησις νὰ γίνῃ μὲ μπιλλιέτα
ἐντυπα, χωρὶς ἄμαξαις νὰ σὰς φέρουν;

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Κ' εἶνε μόντ' αὐτό;

ΕΛΕΝΗ

Ἄφοῦ τὸ παρεδέχθη
ἢ μητέρα μου κι' ὁ ἄντρας μου, καμμίαν
ἐνστασιν ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ φέρω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

᾿Ωχου! μάτια μου! κι' ἔτσι λές; πῶς θὰ ζήσης,
ὅ,τ' ὁ ἄντρας σου θὰ πῆ, εὐθύ; νὰ γείνη;
ἄμ τότε ἄμε δὰ ᾿ς τὴ φυλακὴ νὰ ἐμπης;
κλείσθη τώρα πειά, ξέρτο, γιὰ σὲ ὁ κόσμος.

ΜΗΤΡΟΣ

Ποῖός τὸ εἶπ' αὐτό; μάλιστα εὐθύ; θὰ πᾶμε
εἰς τὸ Μέγαρο αὔριο νὰ ἰδοῦμε
πῶς χορεύουνε τὴν τράττα; δὲ θάρῃσω
ἓνα τίμιο χορὸ, νὰ μὴν ὑπάγω
τὴ γυναϊκά μου ἐκεῖ νὰ καμαρώνω.
π' ὠμορφότερη θὰ εἶν' ἀπὸ τῆς ἄλλαις.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Καὶ τοῦ λόγου τση θὰ τρέχει ᾿ς τῆς γρηούλαις,
πότε νὰ τση ᾿ποῦν ἐκεῖός ὁ ἄντρας θάρῃθι,
ὅπου μουρστενγκὲ τὸν λέν.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Ποτέ τὴ μοῖρα
νὰ μὴν τὴν ἰδῶ, ὁ γάμος μ' ἂν θὰ γείνη
δίχως φόρεμα τῆς ὄρας καὶ ῥαμμένο
᾿ς τὴν καλλίτερη τῶν Ἀθηνῶν μοδίστρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Θᾶνε κ' εἰς ἐμὲ αὐτὸ ἀμπομινάμπλε.

ΝΙΟΝΙΟΣ

Σύμφωνοί ᾿μαστε, ντακκόρδο, κοπελλούδες,
νὰ διαβάζετε πάντα σας τσὴ ρομάντσιαι
καὶ νὰ κάθεστε ᾿ς τὸ ῥάφι, νὰ τηράτε
τί φορεῖ ἢ μιά, πῶς περπατεῖ ἢ ἄλλι.
Μὰ δὲ σκάω ᾿γὼ Μῆτρό μου, καθὼς γλέπω,
σοῦ ἀρέσουνε τὰ ντοπια τὰ γλεντάκια;
δὲν σουἀρουνε ἓνα σερτόν αὐτήνοι,
ποῦ μὲ τὰ βιολιά γαμπρόν ἐδῶ σὲ φέραν,
νὰ μπαλλάρωμε, νὰ θυμηθῶ τί νιάτα
εἶχα μιά φορὰ σὰν ἤμουν στὸ χωριό μου;

ΜΗΤΡΟΣ

Παῖξε, βιολιτζῆ, ἓνα χορὸ καὶ λέγε
ἓνα νόστιμο γιὰ τὸ χορὸ τραγουδι.

(Ἡ βιολιτζίδες τραγουδοῦν τὸ ἐξῆς τρα-
γουδι, ὅλοι δὲ χορεύουν σύμγωνα
μὲ αὐτό).

Σὰν ἔρθ' ἢ ὠμορφ' ἀνοιξί, τὰ δένδρα σὰν ἀνοῦνε,
βγαίνουνκοπέλλαις τρυφεραῖς ᾿ς τὸν κήπο νὰ χορέψουν
κι' οἱ νεοὶ τῆς καμαρώνουνε, διαλέγουν ὅποια θέλουν.

᾿Οποιά χει γνῶσι, δὲν μιλεῖ,
᾿ς τὴν ἐκκλησιὰ νύφη θάβγῃ.

Μὰ μὴ μόνχ' ἀδύνκημη, ξερὴ ἀπὸ τὴ ζήλεια,
λέει πῶς εἶνε γλήγορα, καιρὸ δὲν ἔχει ἄκομη;
σὰ χειμονίαση κίθεται κοντὰ ᾿ς τὴ πυροστιά της,
βλέπει τῆς ἄλλαις ποῦχουνε παιδάκια σὰν ἀγγέλους
κλαῖει καὶ λέει: «τί κακό!
γιὰ νύφη παιὰ δὲν εἶν' καιρός.»

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρέ, τζόγια μου, χορὸς! στὰ σωθικά μου
ἀναγαλλιασα, ἐξέχασα τοῦ Χάρου.
Ἐέρεις, σὼρ γαμπρό, ἐτούτη τί πενσάρω
τώρα τὴ στιγμή; νὰ μένω ᾿γὼ μαζὶ σας,
νὰ τὸ σφίγγωμε καμμιά φορὰ ἐδέτσι,
νὰ χορεύωμε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Εὔγε σου θεῖε! τότε
ποιὸν θελάχωμεν ἐμεῖς προστάτη;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Τούτῃ
᾿δῶ τὴ θειοῦλα σας μυστήριο γνωρίζει
ποῦ τσ' ἀνύπαντρες κάνει νὰ πατρευῶνται;
γιατί γλέπετε τὴν κόρη τση μικροῦλα
πῶς ἐπάντρεψε τὴ μάγισσα κοντὰ σας
ἔχετε, γιατί ἀλάργου τὴν ζητάτε;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

Καλ' ἀληθινά, θεῖα μου, σεῖς τὸ ξέρτε
τέτοιο μυστικό;

ΝΙΟΝΙΟΣ

Ναῖσκε μοῦ τῶπε ἴμένα.
(κἀρει νόημα ἔς τὴν Μαρῶ).

ΚΟΚ. ΜΑΡΙΩ

Τὸ μυτήριο ξέρτε αὐτὴνο ποιό ἴνε ;
νὰ πεταῖτε τὴ μπούτρες, καὶ νὰ διώζτε
τὴ δουλεύτρα σας, νὰ κάντε τὴ δουλιὰς σας
ἐλομόναχαις· νὰρθῆ νὰ κοκκινίστη·
τὸ μουτράκι σας, νὰ λείψουνε ἢ μύδαις
καὶ ἢ βίζιταις· οἱ ἄντρες νὰ σὰς ἴδουνε
γνωστικαῖς, καλαῖς, ἴκονόμαις ἴθελᾶποῦνε·
«τούταις γιὰ τὰ μᾶς κάνουν.»

ΝΙΟΝΙΟΣ

Μωρὲ σὰ νᾶσουν
ἔς τὸ τσερβέλο μου· γιὰ κέρνα μ' ἄλλη μία,
ἔς τὸ σερτό νᾶβγῶ καλλίτερεν ἀκόμη.

(τραγουθεῖ)

Ἄλλη μιὰ θὰ τὸ εἰπῶ,
τὸ κορίτσι τὸ κουτὸ
βλέπ' ἢ μιὰ τί κάνει κι' ἄλλη·
ὅποιά ἴχει σωστὰ μυαλὰ
ἀφουκράζεται ἢ θειὰ
τί θὰ ἴπῃ ποῦνε μεγάλη.

ΠΟΛΥΞΕΝΩ

Θὰ σὰς πῶ λοιπὸν κ' ἐγώ,
δὲν ἀλλάζω τὸ σκοπό.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ

Κι' ἂν τὸ ἴποῦν ἐφτὰ παππάδες
καὶ μεγάλοι δεσποτάδες.

Τ Ε Λ Ο Σ

